Nr. 4, septembrie 2014

Zguduirea Adventismului

Natura păcatului

Psalmul 51:5 - exercițiu exegetic

Păcatul originar, iertare și ascultare

Păcatul

Hristos în trup sfânt
sau un Hristos sfânt într-un trup păcătos

„Trup sfânt” și „celebration”

Studiu semantic

Păcatul original în
prepublicarea cărții *Questions on Doctrine*

„Efortul permanent al lui Satana este de a prezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele probleme puse în joc în Marea Luptă.”

Tragedia Veacurilor, 569.

Cuprins

www.zguduireaadventismului.ro

Editorial 3

Păcatul originar, iertare și ascultare 5

Hristos în trup sfânt sau un Hristos sfânt într-un trup păcătos 10

„Trup sfânt" și „celebration" 13

Păcatul 23

Studiu semantic 29

Păcatul originar în prepublicarea cărții Questions on Doctrine 32

Psalmul 51:5 - exercițiu exegetic 35

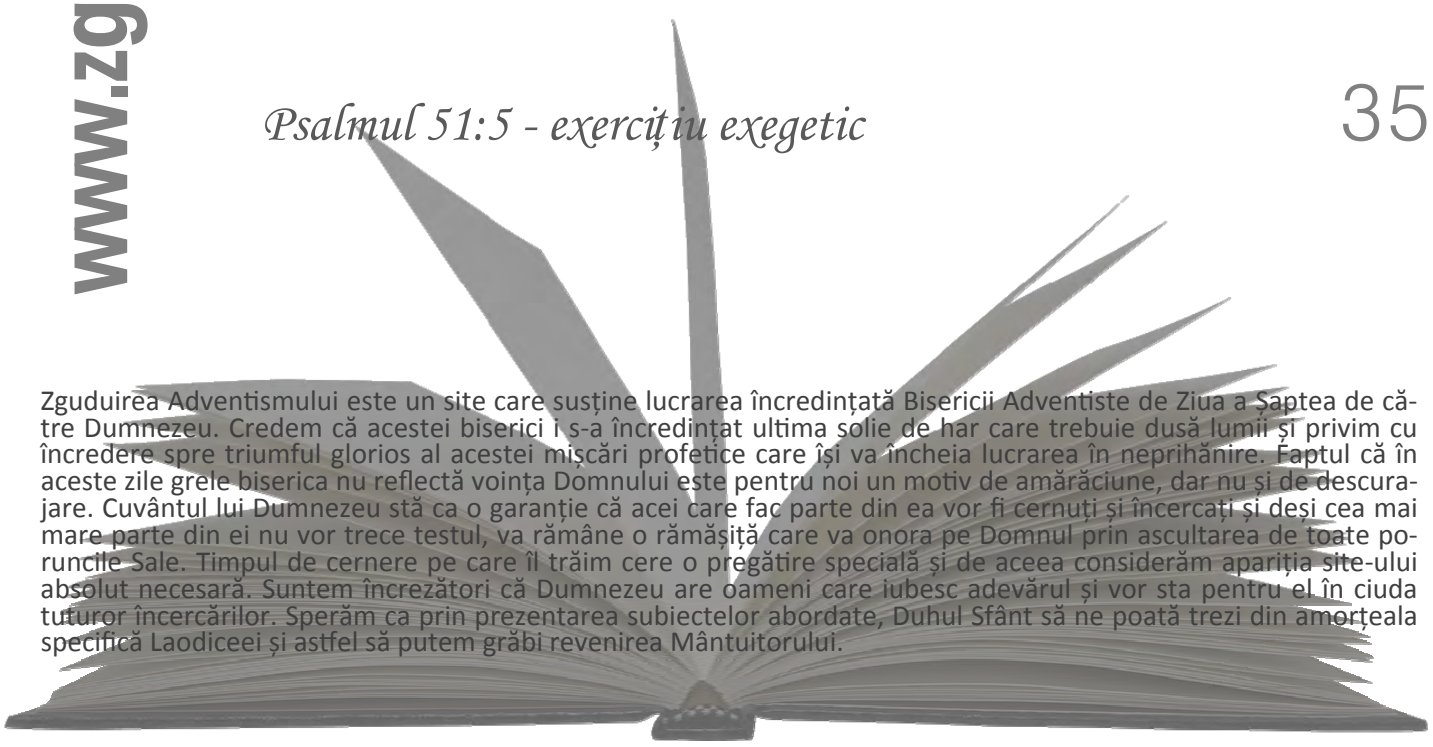

Zguduirea Adventismului este un site care susține lucrarea încredințată Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea de către Dumnezeu. Credem că acestei biserici i s-a încredințat ultima solie de har care trebuie dusă lumii și privim cu încredere spre triumful glorios al acestei mișcări profetice care își va încheia lucrarea în neprihănire. Faptul că în aceste zile grele biserica nu reflectă voința Domnului este pentru noi un motiv de amărăciune, dar nu și de descurajare. Cuvântul lui Dumnezeu stă ca o garanție că acei care fac parte din ea vor fi cernuți și încercați și deși cea mai mare parte din ei nu vor trece testul, va rămâne o rămășiță care va onora pe Domnul prin ascultarea de toate poruncile Sale. Timpul de cernere pe care îl trăim cere o pregătire specială și de aceea considerăm apariția site-ului absolut necesară. Suntem încrezători că Dumnezeu are oameni care iubesc adevărul și vor sta pentru el în ciuda tuturor încercărilor. Sperăm ca prin prezentarea subiectelor abordate, Duhul Sfânt să ne poată trezi din amorțeala specifică Laodiceei și astfel să putem grăbi revenirea Mântuitorului.

Editorial

Un călugăr de origine irlandeză sau britanică, Pelagius, a făcut o călătorie la Roma, având aceleași impresii ca Luther sute de ani mai târziu. A fost atât de tulburat de starea spirituală a oamenilor, încât a început să predice faptul că omul nu este întinat de păcatul lui Adam și că acestuia îi stă în putere prin exercitarea voinței să biruiască păcatul. Împotriva acestei idei s-a ridicat la aceea vreme Augustin, dezvoltatorul conceptului de „păcat originar", pentru ca în cele din urmă pelagianismul să fie înfrânt. Pe data de 1 mai 418 a avut loc un sinod care a denunțat învățăturile lui Pelagius și ale discipolului său, Caelestius, și a afirmat învățăturile lui Augustin, pentru ca în 431, în cadrul primului Consiliu de la Efes aceștia să fie declarați eretici. Dacă vom folosi sursele istorice pentru a afla care au fost învățăturile lui Pelagius vom afla că acesta nu avea dreptate cu desăvârșire, deși unii specialiști afirmă că a fost înțeles greșit în multe situații. El s-a opus ideii de predestinare și a susținut ideea libertății de alegere a voinței, s-a opus botezului copiilor și a declarat că păcatul lui Adam nu îi mânjește pe urmașii săi. Pelagius era fluent în greacă și latină, duce a viață orientată spre ascetism practic și era devenise bine cunoscut în Roma atât pentru viața sa ascetică, cât și pentru puterea discursurilor sale.

De cealaltă parte, Augustin, plecând de la paradigmele sale filozofice și de la concepția sufletului nemuritor a declarat că păcatul lui Adam mânjește orice ființă umană și de aceea omul nu este liber să facă alegeri, ci este predestinat. Firea pământească care se află în om este cea care îl face pe acesta să nu poată să nu păcătuiască. În consecință aceasta a fost de acord cu botezul copiilor, ca mijloc de a fi curățiți de păcatul care îi întina prin naștere și cu faptul că păcatul nu poate fi biruit.

Dacă informațiile pe care le avem despre Pelagius sunt corecte, putem spune că acesta învăța „salvarea prin fapte", în timp ce Augustin învăța „salvarea prin har". Este evident că cele două teorii implicau două vederi diferite asupra naturii umane și naturii păcatului. Pentru Augustin, salvarea era un dar nemeritat, iar pentru Pelagius o răsplătire pentru fapte. Orice creștin l-ar cataloga pe Pelagius ca fariseu și i-ar acorda lui Augustin distincții teologice spunând că acesta a înțeles scrierile apostolului Pavel. Augustin ar deveni astfel „apostolul" adevăratei Evanghelii, iar Pelagius cel a unei false vești bune. Nimic mai fals. Atât Pelagius, cât și Augustin au fost greșiți și niciunul nu a învățat adevărul. Lupta dintre cei doi și dintre cele două ideologii a ascuns și mai mult adevărata evanghelie de ochii „credincioșilor".

Adventismul este divizat, fără posibilitatea reconcilierii, de o luptă asemănătoare. Imposibilitatea reconcilierii rezultă din faptul că adevărul nu poate sta împreună cu eroarea, dar și pentru că pentru unii pastori, dilema aceasta, nerezolvată încă din veacurile primare, nu va putea fi rezolvată niciodată, iar încercarea de a o rezolva este privită ca fiind un atentat la unitatea bisericii. Disonanța aceasta a fost observată și de către teologi ai altor biserici, cum este cazul lui Kenneth R. Samples, care a declarat: „Pe la mijlocul anilor '70 existau formate două facțiuni distincte în sânul Adventismului de Ziua a Șaptea. Și anume, adventismul tradițional ce apăra multe din pozițiile de dinainte de anii '50, și adventismul evanghelic ce susținea doctrina reformată a îndreptățirii prin credință. Această controversă a produs o gravă criză internă ce a condus la fragmentarea accentuată a mișcării." – From Controversy to Crisis: An Updated Assessment of Seventh-day Adventism, Christian Research Journal, 1988, Volumul 11, Numărul 1, pagina 9.

Să exemplificăm acum cei doi termeni amintiți de Samples în articolul său.

Adventismul tradițional este adventismul care consideră:

1) că păcatul originar este o chestiune de origine filozofică, fără suport biblic sau în Spiritul Profeției,
2) că oamenii care se nasc nu sunt vinovați de păcatul lui Adam,
3) că păcatul poate fi biruit în mod deplin prin ajutorul pe care Dumnezeu îl oferă,
4) că păcatul nu este dependent de firea pământească, ci

este definit ca fiind călcarea legii,
5) că îndreptățirea credinciosului include atât justificarea (îndreptățirea) cât și sfințirea,
6) că Hristos a posedat o natură omenească, care nu doar că a fost slăbită de păcat, dar a și posedat tendința/înclinația de a păcătui,

Adventismul evanghelic consideră:

1) că păcatul originar este o chestiune învățată de Biblie,
2) că oamenii se nasc purtând vinovăția păcatului lui Adam,
3) că păcatul nu poate fi biruit înainte de revenirea Domnului,
4) că păcatul nu este numai călcarea legii, ci și starea în fire/trup/carne păcătoasă,
5) că îndreptățirea credinciosului include de numai justificarea (îndreptățirea), fără posibilitatea biruirii depline a păcatului,
6) că Hristos a avut o natură ca a lui Adam de dinainte de cădere și a fost scutit de firea pământească.

Din cele spuse până acum este evident că adventismul evanghelic susține de fapt ideea lui Augustin. Adventismul tradițional este etichetat de susținătorii teoriei augustiniene ca fiind fariseic și obsedat de perfecționism. Lucru tendențios și fals.

Observăm în lupta dintre Augustin și Pelagius, precum și în cea dintre cele două grupe de adventiști, același numitor comun – posibilitatea/imposibilitatea biruirii păcatului. Dacă ne naștem cu o natură care implicit conduce la o stare de păcătoșenie atunci păcatul nu poate fi biruit, iar Isus a fost diferit de noi. Dacă ne naștem cu o natură care implicit conduce la o stare de păcătoșenie, dar totuși Domnul cere biruirea păcatului pentru ca Isus să-și poată încheia lucrarea în Sanctuar, atunci trebuie să adoptăm ideea trupului/cărnii sfinte care este schimbată la un anumit moment în viitor, teorie combătută direct de Ellen White și de Biblie. Dacă a te naște cu fire pământească nu este păcat, este numai normal ca Isus să fi putut lua natura umană a urmașilor lui Adam, iar rezultatul direct al acestui tip de întrupare este că biruința asupra păcatului este posibilă în timp ce firea pământească încă mai cere tribut în trupurile noastre.

Nu este de mirare că mulți pastori, pentru a nu-și mai complica existența cu un studiu sistematic al acestui subiect, preferă să includă subiectul în lista celor care au fost demult discutate de marile minți ale teologiei. De asemenea, cei pe care noi îi numim laici, dar pe care Domnul ar vrea să-i numească preoți, se dau speriați înapoi în fața acestui „colosal” subiect. Sau, și unii și alții, pentru ca nu cumva să ajungă la concluzia că păcatul poate fi biruit preferă să le creadă pe celelalte în ciuda imenselor dovezi din Biblie și Spiritul Profetic. Pentru ceilalți, oferim câteva articole care să îi ajute în credință și în drumul pe care Isus l-a deschis spre biruirea păcatului.

Păcatul originar

iertare și ascultare

Încă de când am început dialogurile noastre cu evangheliciii, în deceniul 1950, a existat o problemă care a ieșit la iveală în mod regulat – Ce este păcatul? În trecut, răspunsul fusese de obicei clar. Păcatul este călcarea Legii. Dar acum nu mai este. Se pare că ne-am îndrăgostit de doctrina păcatului originar. Această doctrină înseamnă pur și simplu că suntem condamnați din cauza stării noastre moștenite prin naștere, fie pentru că avem o natură căzută, fie pentru că suntem născuți în familia lui Adam cel căzut.

Păcatul originar

Directorului Biblical Research Institute i s-au pus trei întrebări: „Oare păcatul ne-a degradat totalmente? Ce putem spune despre libertatea voinței? Oare nu suntem capabili să alegem între bine și rău?" El și-a început răspunsul cu aceste cuvinte: „Nu pot să răspund la cele trei întrebări în acest articol scurt". În trecut, am fost în stare să răspundem la aceste trei întrebări într-un articol scurt, dar se pare că nu mai suntem.

În cele ce urmează se află câteva dintre comentariile lui: „Păcatul este o condiție umană…. În inima omului se află o vrăjmășie naturală împotriva lui Dumnezeu, care ne face incapabili să căutăm și să facem binele, sau să ne supunem voinței Sale. Noi suntem stăpâniți de dorințele egoiste păcătoase ale naturii noastre căzute…. Oamenii trăiesc sub domnia păcatului…. Noi suntem înrobiți de păcat". Totuși, imediat, este dat încă un răspuns: „Prin lucrarea Duhului Sfânt, Dumnezeu a creat în inima oamenilor dorința și dispoziția de a alege binele. Acest har divin obișnuit… impresionează fiecare persoană și readuce la viață libertatea voinței, făcându-i pe oameni în stare să-L aleagă pe Hristos, sau să continue în sclavia lor față de păcat".

Întrebarea este: Cum putem să fim înrobiți de păcat și, în același timp, liberi să-L alegem pe Hristos? Ceea ce este simplu a devenit foarte complicat. Autorul descrie realmente harul preventiv sau anticipat, ceea ce înseamnă că harul este revărsat asupra tuturor făpturilor omenești, așa încât să poată alege să fie liberi de păcat. Aceasta este vrăjmășia față de păcat pe care Dumnezeu o pune în fiecare om născut pe această planetă (Geneza 3,15). Acest har neagă orice robie teoretică față de păcat, pe care, altfel, Adam ar fi transmis-o urmașilor săi ca moștenire (Adventist World, mai 2011).

Prin anul 1900, în Indiana a apărut un grup pe care noi l -am denumit mișcarea „trup sfânt". În acel timp, A.F. Ballenger a susținut că oamenii trebuiau să fie în totalitate fără păcat, chiar până la nivelul naturii lor, pentru a primi revărsarea deplină a Duhului Sfânt. Aceasta a fost prima dată când păcatul și lipsa păcatului au fost legate de natură, și nu de caracter. Aspectul cu adevărat unic în mișcarea „trup sfânt" nu a fost în primul rând stilul de închinare, ci mai degrabă înțelegerea adepților ei cu privire la natura omului, natura lui Hristos, natura păcatului și natura mântuirii noastre.

Mișcarea aceasta a crezut că oamenii sunt păcătoși, indiferent dacă au săvârșit sau nu păcate. Ei sunt păcătoși pur și simplu, deoarece dețin o natură umană păcătoasă. Așa cum au înțeles ei, faptul de a avea o natură umană păcătoasă îl face pe om să fie păcătos și, prin urmare, când a venit pe pământul acesta, Hristos nu a putut să împărtășească natura noastră păcătoasă. El a fost scutit de moștenirea noastră, având natura fără păcat a lui Adam înainte de cădere. Această natură specială a făcut posibil ca Isus să trăiască într-o lume păcătoasă, neavând nicio înclinație interioară spre păcat. Recunoașteți exact aceleași concepții în curentul principal al învățăturii adventiste din zilele noastre?

Pentru susținătorii trupului sfânt, singura soluție logică pentru situația dificilă a omului era o înlocuire completă a naturii noastre căzute. Singura modalitate pentru a fi declarați fără păcat și pentru a rămâne fără păcat ar fi aceea de a schimba natura noastră căzută cu natura necăzută a lui Hristos, ne mai având nicio înclinație interioară spre păcat. Ei susțineau că, din clipa în care are loc acea schimbare, nu vor mai fi ispitiți din interior să păcătuiască. Cu alte cuvinte, nu putem să trăim o viață fără păcat într-o natură căzută (iar aceasta este exact una dintre acuzațiile lui Satana împotriva lui Dumnezeu și a Legii Sale).

În 1899, S.N. Haskell și soția lui, Hetty, au cerut sfatul lui Ellen White. „Când am declarat că noi credeam că Hristos S-a născut cu o natură căzută, ei au făcut să pară că noi credeam că Hristos a păcătuit…. Ei cred că Hristos a luat natura lui Adam înainte de cădere; adică El a luat natura pe care omul a avut-o în grădina Eden și, astfel, natura Sa umană a fost sfântă,… iar acum, ei spun, că a sosit timpul special ca noi să devenim sfinți

în acel sens, iar apoi vom avea 'credința strămutării' și nu vom muri niciodată" (Herbert Douglass, Mesagerul Domnului, p.199).

Sfârșitul mișcării „trup sfânt" a avut loc în 17 aprilie, 1901. În acea dimineață, Ellen White s-a trezit și a scris o mărturie cu privire la ceea ce Domnul îi arătase despre mișcarea „trup sfânt". A doua zi, președintele Conferinței Indiana a cerut permisiunea să se ridice în fața întregii adunări a Conferinței Generale. El a spus: „Dumnezeu a vorbit. El spune că a fost greșit, iar eu răspund: Dumnezeu are dreptate, iar eu sunt greșit" (General Conference Bulletin, 23 aprilie, 1901, p.422). Până la sfârșitul conferinței, întreaga conducere administrativă a Conferinței Indiana, împreună cu Comitetul Executiv al Conferinței, și-a semnat demisia. Și astfel s-a încheiat mișcarea „trup sfânt".

Numai recent, păcatul și lipsa păcatului au fost legate din nou de natura omului, mai degrabă decât de caracter și, neavând nicio voce profetică pentru a mustra, această concepție a devenit dominantă în mijlocul nostru, chiar în cercurile adventiste conservatoare.

Doctrina păcatului originar a intrat în biserica creștină destul de timpuriu. Augustin de Hippo (354-430 d.Hr.) este considerat de obicei ca fiind arhitectul doctrinei păcatului originar, care spune că fiecare făptură omenească este un păcătos condamnat la naștere. Înainte de Augustin, creștinii au crezut în general că, deși degradarea fizică a fost moștenită de toți urmașii lui Adam, vinovăția era dobândită numai prin alegerea individuală de a păcătui. O astfel de concepție a condus curând la ideea că dacă nou-născuții mureau înainte de botez, fără șansa ca păcatul originar să fie curățit din sufletul lor, aceștia urmau să meargă în iad.

În ciuda respingerii multor învățături catolice, reformatorii protestanți magistrali, îndeosebi John Calvin, au aderat cu putere la concepția lui Augustin cu privire la natura omului. Atât pentru Calvin, cât și pentru Augustin, doctrina păcatului involuntar făcea necesară o doctrină a mântuirii involuntare. Ca urmare, s-a născut teoria predestinației. Anumiți oameni urmau a fi predestinați să fie mântuiți, în timp ce alții sunt predestinați să fie condamnați. O astfel de concepție înlătură mântuirea pe deplin din experiența practică a omului, deoarece acea experiență este inevitabilă, chiar și pentru creștinul convertit, murdărit de păcatul originar. Ca urmare, mântuirea bărbaților și femeilor nu este o eliberare de păcat îndeplinită în această viață prezentă, ci doar o făgăduință a unei astfel de eliberări în viața viitoare.

Unii adventiști din vremurile moderne au respins predestinația și forma concepției lui Augustin cu privire la păcatul originar, dar au acceptat forma concepției evanghelice populare cu privire la păcatul originar, care duce la aceeași concluzie finală, ca și forma concepției lui Augustin – noi suntem condamnați la naștere din cauza moștenirii noastre.

Nu toți protestanții au acceptat teologia lui Augustin și a reformatorilor magistrali. Cei din tradiția arminiană/anabaptistă au adoptat o concepție foarte diferită despre păcat și vinovăție. Aceste grupări au respins păcatul originar, au insistat asupra botezului adulților și, din mijlocul lor, a apărut mișcarea lui Wesley în Anglia, cu accentul ei asupra biruinței asupra păcatului în viața prezentă.

În cele ce urmează, ne vom îndrepta atenția asupra rezultatelor teologiei păcatului originar versus teologia călcării Legii.

Iertarea

Oswald Chambers a scris: „Dacă sunt iertat fără a fi schimbat, iertarea nu numai că este dăunătoare pentru mine, ci este și un semn al unei totale slăbiciuni a lui Dumnezeu. Dacă nu este posibil ca iertarea lui Dumnezeu să stabilească o ordine a sfințeniei și corectitudinii, iertarea este ceva răutăcios și respingător" (Baffled to Fight Better, p.58).

Poate iertarea să fie cu adevărat dăunătoare și respingătoare? Da, dacă devine un înlocuitor al pocăinței și mărturisirii. Da, dacă devine un înlocuitor al viețuirii sfinte. Da, dacă devine singura cerință pentru mântuire. Da, dacă devine partea dominantă a neprihănirii prin credință. Iar iertarea a ajuns să fie toate aceste lucruri în teologia evanghelică populară.

Un articol recent din revista Review a pus o întrebare care a fost pusă adesea în vremurile recente. „Ce s-ar întâmpla, dacă, de exemplu, am un gând rău în minte sau săvârșesc o faptă rea și, cu o fracțiune de secundă înainte de a duce acel gând rău în robie față de Hristos, sau înainte de a-mi schimba comportamentul, un pian îmi cade în cap? Sau sunt lovit de o mașină, sau sufăr un atac de cord?" Desigur, recunoaștem că acesta este un scenariu ipotetic clasic pentru a susține iertarea înainte de pocăință.

Articolul a continuat: „Israelul din vechime avea jertfele zilnice (de dimineața și seara)…. Acest fapt ne conduce la concluzia că nu există niciun timp în care să nu fie nicio jertfă". Cu alte cuvinte, iertarea este acordată continuu, chiar și fără pocăință. „Toate acele jertfe erau aduse pentru cei care aveau nevoie de ispășire, până când puteau să se pocăiască și să aducă o jertfă în mod personal". Apoi, este dat exemplul lui Hristos care S-a rugat pentru cei ce Îl chinuiau, cerând să fie iertați, deoarece nu știau ce fac. Totuși, în articol nu este nicio mențiune cu privire la faptul că majoritatea celor pentru care S-a rugat El nu vor fi iertați niciodată (Adventist Review, 27 ianuarie, 2011).

Acest articol a fost o încercare implicită și forțată de a dovedi că putem fi iertați înainte de a ne pocăi. Totuși, noi avem un cuvânt clar din partea lui Dumnezeu cu privire la felul în care tratează El problema unui scenariu ipotetic al păcatului urmat de moarte.

„Satana a căutat să vă facă să suferiți și să vă distrugă, chiar până acolo încât să vă ia viața, dar Mântuitorul vostru v-a ocrotit din nou și din nou, ca nu cumva să fiți nimiciți, atunci când inima voastră era plină de o furie satanică" (Mărturii, vol.5, p.338). „Îngerii nu îl lasă niciodată pe cel ispitit să fie o pradă pentru vrăjmașul care ar nimici sufletele oamenilor, dacă i s-ar îngădui. Atâta vreme cât există speranță, atâta vreme cât ei se împotrivesc Duhului Sfânt spre ruina lor veșnică, oameni sunt ocrotiți de făpturile cerești inteligente" (Our High Calling, p.23). „Dacă ei cedează vrăjmașului, și nu fac niciun efort spre a i se împotrivi, îngerii lui Dumnezeu nu pot face mai mult, decât să țină în frâu oștirea lui Satana, pentru ca îngerii lui să nu nimicească, până când celor aflați în pericol li se dă mai multă lumină, pentru a-i determina să se trezească și să privească spre cer spre a primi ajutor" (Mărturii, vol.1, p.345).

În locul unei construcții teologice forțate pentru a dovedi că iertarea este posibilă înainte de pocăință, Dumnezeu făgăduiește că nu îi va îngădui lui Satana să pună capăt vieții acelora pentru care există speranță, până când acei oameni au o șansă de a recunoaște păcatul și de a se pocăi.

Oare nu ne vorbește Evanghelia despre mult mai multe lucruri, decât despre iertare? Oare nu este iertarea doar poarta de intrare spre inima Evangheliei? Biblia ne amintește că suntem păcătoși cu toții. Noi toți vrem și avem o nevoie disperată de o înnoire. Noi vrem să încetăm a păcătui, să trăim ca și cum nu am fi păcătuit niciodată. Avem nevoie de o campanie creștină de curățenie, în care are loc reciclarea, înnoirea, revitalizarea, refacerea, redeșteptarea și reforma.

Reformatorii și Ellen White au susținut că, atunci când

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, este citit cu inima deschisă, ca și când Dumnezeu Însuși S-ar afla în încăpere, vorbindu-ne, în acest Cuvânt al lui Dumnezeu se află o putere transformatoare. Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător. Apostolul Ioan făgăduiește că dragostea lui Dumnezeu este făcută să fie desăvârșită în aceia care păzesc Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă putere, pentru a-l birui pe cel rău.

„Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte. De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni" (2 Petru 1,4-7).

Evanghelia vorbește despre mult mai multe lucruri decât despre iertare, oricât de importantă ar fi iertarea. Dar în concepția păcatului originar, păcatul este la fel de constant precum este respirația, ceea ce înseamnă că avem nevoie de o iertare constantă, atâta vreme cât avem o natură căzută, iar faptul acesta face iertarea să fie partea cea mai importantă din Evanghelie. Auzim mult despre har și dragoste în zilele noastre, iar ambele sunt imens de importante în procesul mântuirii, dar în adventismul modern este neglijată într-o mare măsură o componentă mai importantă.

Ascultarea

Priviți la verbele din primele două capitole din Geneza. Dumnezeu „a creat", „a văzut", „a zis", „a făcut", „S-a odihnit", „a rânduit", „a suflat", „a binecuvântat", „a despărțit", „a sfințit", „a sădit". Abia la Geneza 2,16.17, ajungem la prima folosire a cuvântului „poruncă". „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: 'Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit'". Observați că prima folosire a cuvântului „poruncă" apare odată cu prima prezentare a conceptului de moarte. Geneza 2 ne arată că, în paradisul de dinaintea căderii, chiar înainte să fi existat moartea, viața depindea de respectarea poruncii date de Dumnezeu.

Observați că șarpele i-a zis lui Eva: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: 'Să nu mâncați din toți pomii din grădină?'" (Geneza 3,1). Observați verbul folosit de șarpe. El a întrebat-o pe Eva: „Oare a zis Dumnezeu?" El a folosit un cuvânt diferit de „poruncă", o deosebire subtilă, dar crucială, deoarece „a zice" este mai puțin emfatic decât „poruncă".

Observați cuvintele rostite de Dumnezeu, după ce Adam și Eva au păcătuit. „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: 'Să nu mănânci deloc din el'" (Geneza 3,17). Domnul a folosit verbul „a porunci", același verb pe care l-a folosit în Geneza 2,16. Prima folosire în Scriptură a verbului „a porunci" arată pur și simplu cât de mare era legătura între ascultare și viață, neascultare și moarte. Ascultarea nu este o opțiune, nu a fost în Eden, și nu este acum. Este o poruncă, iar cei ce vor avea viața veșnică în El vor asculta poruncile Sale. „Ferice de cei ce păzesc poruncile Sale, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!" (Apocalipsa 22,14 – versiunea engleză).

„Cea mai înaltă calificare pentru orice om aflat într-o poziție de răspundere este aceea de a asculta necondiționat Cuvântul Domnului. Elisei putea să-și exercite capacitatea de a raționa cu privire la orice alt subiect, dar nu cu privire la acela care nu admitea niciun raționament. El urma să asculte cuvântul Domnului oricând și în orice loc" (Youth's Instructor, 28 aprilie, 1898).

Observați cu atenție. Capacitatea de a raționa este legitimă în toate celelalte domenii, cu excepția ascultării. Când avem de a face cu poruncile clare ale lui Dumnezeu, rațiunea iese în afara domeniului, deoarece rațiunea încearcă să revizuiască poruncile neplăcute. Ce s-ar fi întâmplat, dacă Avraam ar fi revizuit porunca lui Dumnezeu de a-l aduce jertfă pe fiul lui?

Un editor asociat al revistei Review a scos în evidență un domeniu al rațiunii. „Oare nu este un contrast ciudat? Pe de o parte, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se roagă – și bine face – pentru redeșteptare și reformă. Pe de altă parte, în timpul adunării de sfârșit de an a Diviziunii America de Nord, câțiva președinți de conferință au mers la microfon și au raportat o scădere a veniturilor din zecime" (Adventist Review, 16 decembrie, 2010). Ellen White a scris: „Un motiv pentru care există o așa de mare secetă cauzată de lipsa Duhului lui Dumnezeu este acela că așa de mulți Îl jefuiesc pe Dumnezeu" (Mărturii, vol.5, p.734).

Adventist World a raportat că anul 2009 „a fost al doilea an în care zecimea (din America de Nord) a scăzut" (ianuarie, 2011). Zecimea scade cu aproximativ 2% pe an, în ciuda faptului că numărul de membri crește cu aproximativ 2% pe an. Problema principală legată de dăruire în America de Nord nu este cauzată de faptul că membrii economicoși dăruiesc mai puțin decât au obișnuit. Problema este că mulți membri nu dăruiesc nimic.

Acesta este doar un exemplu cu privire la accentul micșorat asupra ascultării poruncilor lui Dumnezeu, din cauza fricii noastre colective de legalism și de faptele legii. În cele ce urmează se află un alt exemplu cu privire la teama noastră greșită de ascultare.

„Până acum, numai puțini sunt suficient de interesați să înțeleagă cât de mare este legătura dintre obiceiurile lor în dietă și sănătatea, caracterul, capacitatea lor de a fi folositori în lumea aceasta și destinul lor veșnic" (Mărturii, vol.1, p.488-489).

Gândiți-vă la ce spun unii cercetători într-un studiu publicat în Proceedings of the National Academy of Sciences. „Schimbările ample ale stilului de viață, inclusiv o dietă mai bună și mai mult exercițiu fizic, pot duce nu numai la o stare fizică mai bună, ci și la schimbări rapide și dramatice la nivel genetic". Într-un mic studiu, cercetătorii au urmărit treizeci de bărbați cu un risc scăzut de cancer de prostată. Bărbații au trecut timp de trei luni prin schimbări majore ale stilului de viață. După cele trei luni, bărbații înregistraseră schimbări de activitate ale aproximativ 500 gene, incluzând 48 care erau activate și 453 care au fost dezactivate. Activitatea genelor care previn boala a crescut, în timp ce un număr de gene care promovau boala, inclusiv cele implicate în cancerul de prostată și sân, au fost dezactivate.

Atât de adesea, oamenii spun: „Oh, este în toate genele mele. Ce pot să fac?" Ei bine, se pare că puteți fi capabili să faceți mult. În numai trei luni, puteți să schimbați sute de gene, pur și simplu schimbând alimentele și modul de viață. Ceea ce este atât de incredibil cu privire la studiul acesta este faptul că pașii reformei sănătății pe care i-au făcut bărbații aceștia i-au schimbat la nivel ADN!

Oare ne amintește acest fapt ceva despre ceea ce Dumnezeu i-a spus lui Israel? „El a zis: 'Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui, și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe Egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindecă'" (Exod 15,6).

Autorul studiului a spus: „Descoperim din ce în ce mai mult că situația nutriției și expunerile la mediu ale părinților și chiar ale bunicilor noștri pot influența riscul nostru viitor de a

ne îmbolnăvi".

În 30 octombrie, 2010, Newsweek a raportat: „Experiențele de viață ale bunicilor și chiar ale străbunicilor le modifică ovulele și sperma într-o modalitate atât de persistentă, încât modificarea le este transmisă copiilor, nepoților lor și mai departe. Aceasta este numită moștenire epigenetică transgenerațională: fenomenul prin care ceva din mediu modifică nu numai sănătatea persoanei expuse la acesta, ci și pe aceea a urmașilor ei". Vă amintiți de comentariul lui Dumnezeu cu privire la păcatele părinților care le sunt transmise copiilor până în a treia și a patra generație?

Într-un experiment, oamenii de știință australieni au hrănit șobolani masculi sănătoși cu alimente bogate în grăsimi. Cum era de așteptat, șobolanii s-au îngrășat, au crescut în greutate și au dezvoltat rezistența la insulină și intoleranța la glucoză – în esență, diabetul de tip 2. „Ceea ce a atras atenția oamenilor de știință au fost puii femelă ai acestor șobolani din a treia generație; deși mamele aveau greutate normală și au consumat alimente sănătoase în timpul gestației, puii femelă ai masculilor cu o dietă bogată în grăsimi au dezvoltat ei înșiși rezistență la insulină și toleranță la glucoză când au ajuns la maturitate – deși nu au consumat ei înșiși niciodată o dietă bogată în grăsimi". Aceasta mărește „posibilitatea intrigantă ca obezitatea epidemică a copiilor să fie cel puțin parțial cauzată de modificările spermei părinților care au consumat alimente bogate în grăsimi". Oare ar putea faptul acesta să explice motivul pentru care obezitatea copiilor mici „a crescut cu 73% din 1980?" Cu alte cuvinte, felul în care mănâncă tinerii înainte de a ajunge părinți îi afectează pe copiii pe care îi vor avea într-o zi. Pentru studenții de la colegiu și alți tineri acest fapt înseamnă că alegerile pe care le fac chiar acum vor afecta genele pe care le transmit copiilor lor când vor ajunge părinți. S-a terminat cu ideea că oamenii pot să își facă de cap la tinerețe cu gândul la un viitor liniștit!

Totuși, aceste studii arată că astfel de efecte nu trebuie neapărat să fie transmise până la a treia și a patra generație. Dacă sunt informați și dedicați, cei care urmează a fi părinți pot, într-o anumită măsură, să prevină a le transmite copiilor deteriorarea genetică pe care ar putea să o transmită în alte condiții, în conformitate cu legile eredității. În aparență, o lege mai înaltă, motivată de mila lui Dumnezeu, a făcut posibilă învingerea, cel puțin într-o anumită măsură, a predispozițiilor noastre genetice spre boală. În modalități în care generațiile precedente nu au fost capabile să înțeleagă, știința a descoperit acum mai mult din beneficiile respectării planului reformei sănătății.

Pe măsură ce încheiem studiul acesta, aș dori să ne concentrăm asupra altor două aspecte ale neprihănirii prin credință.

Mesajul de la 1888

O scrisoare foarte pătrunzătoare adresată publicației Review a evidențiat lipsa de consecvență izbitoare din declarațiile noastre publice. „Se pare că mulți sunt în favoarea unei mari schimbări, dacă acea schimbare nu înseamnă o aplicare mai strictă a Bibliei și a Spiritului Profetic. În articolul despre documentul cu privire la noua redeșteptare și reformă, am fost izbit de contraste. Noi recunoaștem că 'dacă nu are loc o schimbare dramatică, nu vom aduce la îndeplinire misiunea pe care ne-a încredințat-o Cerul'. De cealaltă parte, cineva spune că aceasta este 'o continuare a direcției în care se îndreaptă biserica'. Singura modalitate în care putem să împăcăm aceste declarații este aceea că, prin 'continuare' vrem să spunem că reluăm ceea ce am lăsat deoparte cu aproximativ un secol în urmă".

Încă avem o mare dificultate în a recunoaște că, dacă vom avea vreo șansă de a încheia lucrarea, sunt necesare schimbări dramatice în biserică. Cu cât o biserică ajunge mai mare, cu atât mai greu îi este să își recunoască greșelile și să schimbe direcția. Acest fapt este adevărat îndeosebi dacă studiem despre ultima dată când am fost aproape de a traversa Iordanul în țara făgăduită – în deceniul 1890. În loc de a accepta evaluarea făcută de profetul nostru cu privire la mesajul din 1888 și în loc de a face schimbările necesare, pentru a nu repeta greșelile părinților noștri spirituali, noi părem a fi hotărâți să găsim greșeli la mesageri și la mesajul lor.

În cele ce urmează, se află câteva comentarii moderne cu privire la teologia care a ajuns să fie cunoscută ca fiind mesajul din 1888. „Nimeni nu a fost clar în legătură cu… deosebirea dintre îndreptățire și sfințire. Uneori, Waggoner a vorbit despre îndreptățire ca fiind 'făcut neprihănit' în interior, mai degrabă decât a fi 'declarat neprihănit'…. Ambii bărbați au început să pună mai mult accent asupra lucrării lui Hristos în interiorul omului…, decât asupra ispășirii depline și desăvârșite făcute pentru om pe Golgota. Este posibil ca această teologie greșită să fi fost responsabilă pentru faptul că Waggoner și Jones au ajuns afectați de idei panteiste…. Declarațiile lui Waggoner conțin elemente care fac parte mai mult din teologia catolică, decât din cea a Reformațiunii" (Australian Signs of the Times, february, 1978).

„El (Waggoner) nu a vorbit clar despre problema păcatului înnăscut – păcatul originar – care rămâne lipit în creștinii născuți din nou…. Doctrina lui necorespunzătoare cu privire la păcat l-a determinat să propună că, în cele din urmă, credinciosul va putea să stea la judecată și să fie la nivelul standardelor acesteia prin sfințirea interioară…. Ideea că Waggoner a avut o solie cu privire la neprihănirea prin credință cu mult mai avansată decât reformatorii sau Wesley ar fi amuzantă, dacă nu ar fi fost o aberație atât de serioasă…. El a început pur și simplu ca protestant și a sfârșit ca romano-catolic…. Concepția lui Waggoner despre îndreptățire… a fost în întregime romano -catolică" (Ellen Joseph Waggoner: The Myth and the Man, p.41,64,67,99).

„Eu am făcut tot ce am putut mai bine pentru a demonstra că Jones a fost aberant de la început și până la sfârșit" (Adventist Currents, aprilie 1988). „Teologia dezechilibrată a lui Waggoner și-a început lucrarea insidioasă pe vremea când a plecat în Anglia și Europa, în mai, 1892" (E.J. Waggoner: From the Physician of Good News to Agent of Division, p.210).
Mesajul de la 1888 a conținut următoarele puncte principale (pe care Ellen White le-a caracterizat ca fiind începutul strigătului cu glas tare – Testimonies to Ministers, p.92). Din nefericire, aceste puncte sunt considerate de unii din zilele noastre ca fiind perfecționiste.

1. Desăvârșirea fără păcat la încheierea timpului de probă și în timpul strâmtorării.
2. Concepția că natura umană a lui Hristos a fost cea de după cădere.
3. Nevoia unei generații finale de sfinți care alcătuiesc rămășița, în scopul de a-L apăra pe deplin pe Dumnezeu împotriva acuzațiilor diavolului care spune că ascultarea de Legea lui Dumnezeu este imposibilă.
4. Apărarea lui Dumnezeu va avea loc la încheierea lucrării de slujire a lui Hristos în sfânta sfintelor din cer, chiar înainte de sfârșitul timpului de probă.
5. Lucrarea desăvârșitoare a puterii ploii târzii a Duhului Sfânt. După ce puterea ploii târzii își va face lucrarea, generația finală este sigilată, iar sfinții făcuți desăvârșiți vor demonstra o ascultare desăvârșită de Legea lui Dumnezeu în marele timp de strâmtorare care se va desfășura între încheierea timpului de

probă și a doua venire a lui Hristos.

În cele ce urmează se află un rezumat al obiecțiunilor față de mesajul lui Jones și Waggoner.

1. Jones și Waggoner au fost nesupuși încă din prima zi.
2. La începutul anului 1889, Jones și Waggoner au început să meargă pe căi lăturalnice.
3. Ei au combinat sfințirea cu îndreptățirea, susținând în acest fel doctrina romano-catolică.
4. Ei nu au reușit să înțeleagă ideea păcatului originar.
5. Ei au susținut că Isus a avut o natură păcătoasă, făcându-L să fie un păcătos asemenea nouă.
6. Ei au susținut o teorie falsă a sfințirii și perfecționismul din timpul sfârșitului.
7. Ei au susținut teoria falsă că Dumnezeu și Legea Sa puteau fi apărați de către generația finală.
8. M.L. Andreasen a susținut aceleași concepții false despre neprihănirea prin credință, natura umană a lui Hristos, perfecționism și generația din timpul sfârșitului, fiind astfel o verigă de legătură între Jones și Waggoner și adventismul modern.
9. Dialogul cu Barnhouse și Martin a ajutat adventismul să fie readus pe calea cea bună a creștinismul fundamental.
10. Opoziția față de cartea Questions on Doctrine a avut ca rezultat mișcarea modernă a unor adventiști care susțin aceleași teorii false pe care le-au susținut Jones și Waggoner.
11. Aceasta este apostazia „omega" cu privire la care ne-a avertizat Ellen White.

Observați cât de înrădăcinată este opoziția față de mesajul de la 1888? Există o ură reală față de mesajul acesta, care s-a manifestat atât în acel timp, cât și în zilele noastre. Din cauză că Ellen White a susținut mesajul lor cu atâta putere și i-a mustrat din nou și din nou pe conducătorii bisericii pentru opoziția lor față de mesaj, s-a presupus că pe vremea aceea ea a fost manipulată de fiul ei și de către Waggoner, iar în zilele noastre se presupune că ea nu a înțeles cu adevărat mesajul lor sau faptul că declarațiile ei de susținere erau greșite.
În situația aceasta, pare să se aplice textul din Ezechiel 12,2. „Fiul omului, tu locuiești în mijlocul unei case de îndărătnici, care au ochi să vadă și nu văd, urechi de auzit și n-aud; căci sunt o casă de răzvrătiți". Cât de disperată nevoie au ochii și urechile noastre de vindecare și inimile noastre răzvrătite să fie sfărâmate pe Stânca veacurilor.
Ispășirea finală

În perioada recentă am observat că un aspect esențial al adventismului, care este probabil cea mai importantă declarație de misiune pe care am alcătuit-o vreodată, a fost aproape șters din conștiința noastră. În declarația oficială a punctelor de credință fundamentale cu privire la sanctuar, 1/4 din conținut tratează lucrarea sacrificială și de slujire din sfânta și 3/4 din conținut tratează lucrarea de slujire din sfânta sfintelor. Totuși, noi am ajuns aproape întru totul tăcuți cu privire la lucrarea de slujire a lui Hristos din sfânta sfintelor, care a început în 1844.

Inima și sufletul misiunii adventismului și motivul existenței lui sunt conținute în lucrarea de slujire a lui Hristos în sfânta sfintelor. Ellen White se referă la această lucrare ca fiind „ispășirea finală". Totuși, se pare că ne este frică să vorbim despre acest aspect al sanctuarului. Oare motivul este acela că prietenii noștri evanghelici consideră că această învățătură este atât de respingătoare?

Desigur, ispășirea finală se ocupă de mult mai multe aspecte, decât de judecata de cercetare care este doar un aspect al curățirii sanctuarului și al ștergerii păcatului. Partea cea mai importantă a curățirii este curățirea inimii noastre de păcat, ca pregătire pentru primirea sigiliului lui Dumnezeu.

În ediția din 2011 a Săptămânii de Rugăciune din Adventist Review, subiectul a fost sanctuarul. Deși aspectele esențiale ale jertfei și lucrării din sfânta au fost cuprinse destul de amplu, singura referință la sfânta sfintelor a vorbit despre felul în care vom fi în stare să rezistăm în timpul judecății de cercetare. Nu a fost nici măcar o singură menționare a ispășirii finale, a curățirii inimii, a curățirii din Ziua Ispășirii și a sigiliului lui Dumnezeu.

Este un gând înspăimântător acela că însuși motivul existenței adventismului ca rămășiță finală este depus la dosar în arhivele bisericii, sau mai rău, este considerat un supliment nereprezentativ al teologiei adventiste. Dacă pierdem scopul pentru care am fost chemați la existență în calitate de mișcare a destinului, am pierdut totul, chiar dacă vom continua să creștem și să facem multe lucruri pozitive ca biserică.

Preoția credincioșilor

Reformațiunea protestantă s-a bazat pe trei principii: sola scriptura, sola gratia și sola fide, precum și pe preoția tuturor credincioșilor. Această preoție conține două părți. Prima ne învață că toți suntem preoți aflați sub autoritatea lui Hristos, nu sub autoritatea bisericii, a preoților sau papei. Noi trebuie să cercetăm Scriptura pentru noi înșine și să ne adresăm direct lui Hristos pentru mântuire. Al doilea principiu ne învață că toți suntem egali înaintea lui Dumnezeu și trebuie să ne supunem unii altora. Trebuie să ascultăm umili de frații și surorile noastre, iubindu-i pe aceia care nu sunt de acord cu noi. Noi nu acționăm independent. Noi suntem dispuși să revizuim sau să ne schimbăm punctele de vedere, dacă dovezile sunt clare.

Aceste principii sunt exprimate în Efeseni 4,1-6.13-16. „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea, pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.... Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine închegat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste". Adevărata unitate se bazează întotdeauna pe adevăr, toate părțile lucrând împreună, datorită umilinței personale și a dragostei reciproce.

Știți de ce Reformațiunea a început să se fărâmițeze curând după ce a pornit și de ce Contra Reformațiunea catolică a început să-și recupereze teritoriul și loialitatea foștilor catolici? Pentru că reformatorii au dat greș în a urma acest pasaj biblic. În loc de a se aduna cu umilință și a discuta împreună despre deosebirile dintre ei, Luther l-a denunțat pe Zwingli, iar Calvin s-a înfuriat contra anabaptiștilor. Fiecare a insistat asupra faptului că el era autoritatea finală, folosind chiar și puterea statului pentru a-și impune părerile. Ca urmare, Biserica Romano-Catolică i-a instigat pe reformatori să fie unii împotriva altora, iar focul Reformațiunii a murit.

În Biserica Adventistă, noi am experimentat unele eșecuri în domeniul principiilor preoției. Când Dumnezeu a trimis o solie spre a ne pregăti pentru strămutarea la cer, în loc de a ne aduna cu umilință, așa cum am făcut în anii 1840, pentru a ne formula punctele de credință, conducătorii înșiși s-au blocat în opoziția față de orice au avut de spus Waggoner și Jones. Când profetul lui Dumnezeu le-a adresat apelul de a asculta cu mintea deschisă, ei au presupus că ea a fost influențată în mod necuvenit de către partida cealaltă, iar solia pentru strămutarea la cer a eșuat, deoarece frații în Hristos nu au venit laolaltă în umilință și dragoste pentru a se uni pe baza adevărului. În mod trist, după 1900, Waggoner și Jones nu au exercitat nici ei principiile preoției și au fost pierduți pentru mesajul adventist și pentru biserică.

Solia de la 1888 s-a ocupat mai mult de interiorizarea principiilor dragostei și umilinței, decât de teologie, iar punerea în practică a soliei nu a avut loc niciodată până în prezent. Când Hristos cheamă la o interdependență umilă, natura noastră mândră, independentă și ego-centristă vrea să aibă ultimul cuvânt, iar eul nostru ajunge mai puternic decât unitatea în dragoste.

În 1901, Ellen White, care spera să fie strămutată la cer, a trebuit să scrie: „Probabil că va trebui să rămânem în lumea aceasta încă mulți ani, din cauza nesupunerii" (Manuscript Releases vol.10, p.279). Apropierea revenirii lui Hristos va fi determinată de timpul când cei din poporul Său vor interioriza acest mesaj pecetluitor al predării inimii, al dragostei unii față de alții și al adevăratei unități.

Am auzit apeluri la redeșteptare și reformă și la pregătirea pentru ploaia târzie. Acestea vor avea loc numai printr-o experiență a ploii târzii, care folosește efortul omenesc pentru a cere în rugăciune harul biruitor al lui Hristos, deoarece noi știm că eforturile noastre cele mai bune nu sunt capabile să biruiască natura noastră mândră și egoistă. Trebuie să cerem o putere aflată mai presus de noi și în afara noastră. Pocăința zilnică pentru egoismul nostru trebuie să fie tot mai profundă, așa încât să cerem puterea umilinței.

Parabolele Domnului Hristos, p.156, adresează un apel pentru „o mărturisire continuă, stăruitoare și zdrobitoare de inimă a păcatului și pentru umilirea sufletului înaintea Sa..., o renunțare continuă la eu și o dependență neîncetată de Hristos". Oare vom învăța noi din eșecul Reformațiunii și al soliei de la 1888? Reformele necesare în zilele noastre nu sunt în primul rând în domeniul teologiei sau stilului de viață, ci în scrierea legii dragostei, bunătății și milei în inima noastră, inclusiv umilirea noastră unii față de alții și căutarea unității la fel de stăruitor cum căutăm adevărul.

Hristos nu va renunța, până când nu va avea un popor care va da pe față caracterul Său, în care se manifestă echilibrul dintre milă și dreptate, și până când nu va fi împlinită rugăciunea Sa din Ioan 17,20.21: „Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis". Fie ca frații și surorile din zilele noastre să ajungă la unitate, fiind legați prin legăturile de aur ale dragostei lui Hristos.

Dennis Priebe, pastor

Hristos în trup sfânt

sau un Hristos sfânt într-un trup păcătos

Este imposibil pentru mintea finită să înțeleagă cum Fiul divin al lui Dumnezeu a putut veni într-un trup muritor și să fie născut în umanitate pentru ca „să dea piept cu primejdiile vieții la fel ca oricare om, să ducă lupta vieții așa cum trebuie să o ducă orice copil al neamului omenesc, cu riscul de a da greș și a pierde veșnicia." El a venit ca „un copil neajutorat, supus slăbiciunilor omenirii."

Aceasta a însemnat „Dumnezeu a fost arătat în trup" (n.tr. 1 Timotei 3:16, traducerea corectă), pentru că „în El a locuit trupește toată plinătatea Dumnezeirii." A nega aceasta înseamnă a nega singura modalitate de salvare a noastră. A spune că El nu a luat natura umană așa cum a fost aceasta și cum este, ar însemna negarea că baza pe care stătea scara pe care a văzut-o Iacov stătea pe pământ în timp ce vârful acesteia ajungea la tronul lui Dumnezeu. Pentru a ajunge la scară omul nu se putea ridica nici măcar o iotă. Ea trebuie să ajungă la om acolo unde este el pentru ca omul să poată obține adevăratul standard al neprihănirii. Ea nu a ajuns la Adam așa cum era acesta înainte de căderea în păcat, purtând chipul lui Dumnezeu, ci Hristos a luat natura umană în cea mai de jos stare marcată și distrusă de păcat.

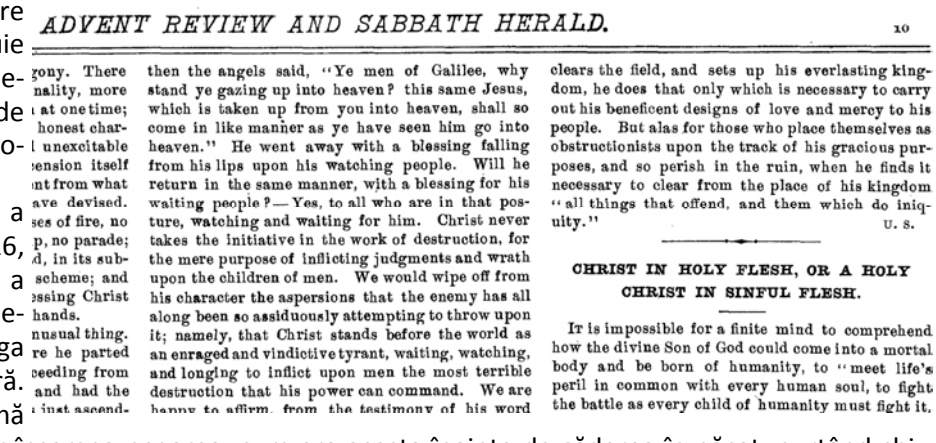

ADVENT REVIEW AND SABBATH HERALD. 10

gony. There
nality, more
at one time;
honest char-
unexcitable
ension itself
nt from what
ave devised.
ses of fire, no
p, no parade;
d, in its sub-
scheme; and
essing Christ
hands.
nusual thing.
re he parted
ceeding from
and had the
just ascend-

then the angels said, "Ye men of Galilee, why stand ye gazing up into heaven? this same Jesus, which is taken up from you into heaven, shall so come in like manner as ye have seen him go into heaven." He went away with a blessing falling from his lips upon his watching people. Will he return in the same manner, with a blessing for his waiting people?—Yes, to all who are in that posture, watching and waiting for him. Christ never takes the initiative in the work of destruction, for the mere purpose of inflicting judgments and wrath upon the children of men. We would wipe off from his character the aspersions that the enemy has all along been so assiduously attempting to throw upon it; namely, that Christ stands before the world as an enraged and vindictive tyrant, waiting, watching, and longing to inflict upon men the most terrible destruction that his power can command. We are happy to affirm, from the testimony of his word

clears the field, and sets up his everlasting kingdom, he does that only which is necessary to carry out his beneficent designs of love and mercy to his people. But alas for those who place themselves as obstructionists upon the track of his gracious purposes, and so perish in the ruin, when he finds it necessary to clear from the place of his kingdom "all things that offend, and them which do iniquity." U. S.

CHRIST IN HOLY FLESH, OR A HOLY CHRIST IN SINFUL FLESH.

It is impossible for a finite mind to comprehend how the divine Son of God could come into a mortal body and be born of humanity, to "meet life's peril in common with every human soul, to fight the battle as every child of humanity must fight it,

Gândirea umană vede foarte multe contradicții în

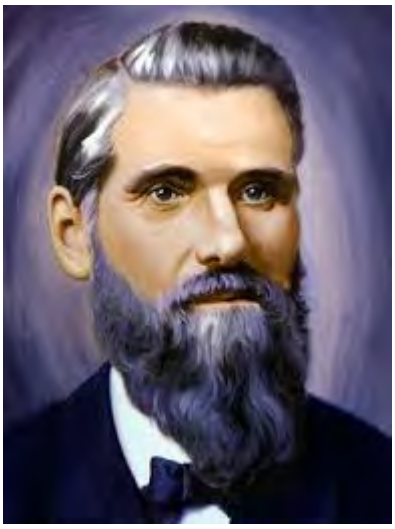

Hristos, pentru că gândirea umană nu Îl poate căuta pe Dumnezeu. „Poți tu prin cercetare să găsești pe Dumnezeu? Poți afla până la desăvârșire pe cel Atotputernic? Este la fel de înaltă ca cerul; ce poți tu face? Mai adâncă decât iadul; ce poți tu cunoaște?" (Iov 11:7-8, traducerea Fidela). „Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu … Căci nebunia lui Dumnezeu, este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu, este mai tare decât oamenii. … Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile cari nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu." (1 Corinteni 1:21-29).

Noi înțelegem prin credință. Credința în mărturia lui Dumnezeu, doar pentru că Dumnezeu a vorbit, este lumină pentru suflet. Cuvântul divin a fost făcut trup și a locuit printre noi și El Și-a păstrat slava ca singurul născut din Tatăl – Ioan 1:14. Cel mai minunat gând. Cum este aceasta poate fi înțeles numai de înțelepciunea infinită. El a luat natura umană în starea ei căzută. „Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimes pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea." (Galateni 4:4-5).

Dacă Hristos nu ar fi fost făcut sub lege, după cum este toată umanitatea din cauza păcatului, el nu ar fi putut să îi răscumpere și să îi numească fii. Să fii sub lege înseamnă să fii un călcător al legii și să fii condamnat de lege. „Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu." (Romani 3:19). Din nou, același apostol spune: „Și, fără a se putea contesta, mare este misterul evlaviei: Dumnezeu a fost arătat în carne (trup), declarat drept în Duhul, văzut de îngeri, predicat neamurilor, a fost crezut în lume și primit sus în glorie." (1 Timotei 3:16 - Fidela). Ce este îndreptățirea? Lăsați cuvântul lui Dumnezeu să răspundă – „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos." (Romani 5:1). A fi îndreptățit înseamnă a fi eliberat de condamnare.

„Păcatul este fărădelege." Omenirea este condamnată pentru că a încălcat Legea lui Dumnezeu. Hristos a fost născut sub Lege, pentru a-i salva pe cei care sunt sub Lege. Ce a avut Isus de a face cu păcatul? – „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El." – 2 Corinteni 5:21. El a purtat păcatele întregii lumi. „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii." „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn". – 1 Petru 2:24. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, dar nu în caracter. El S-a pocăit pentru păcătos. El S-a botezat pentru păcătos. El a fost îndreptățit pentru păcătos. El a murit în locul păcătosului. Păcătosul trebuie să umble pe urmele pașilor Săi pentru a avea neprihănirea lui Hristos. Vrăjmășia care a fost înlăturată a fost „în trupul Său". „În trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia … ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace." - Efeseni 2:15. „El, care a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care a făcut pe demoni să tremure și boala să înceteze, El, care a deschis ochii orbilor și care a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine. El, Purtătorul de păcat, a îndurat mânia judecății divine și, pentru tine, S-a făcut păcat." – Hristos lumina lumii, 755-756. Din nou la pagina 311 spune: „Hristos este scara pe care a văzut-o Iacov sprijinindu-se pe pământ, cu capătul de sus ajungând la poarta cerului, tocmai la hotarul slavei. Dacă scara aceasta n-ar fi ajuns la pământ cu o singură treaptă, am fi fost pierduți. Dar Hristos vine la noi acolo unde suntem. El a luat natura noastră și a biruit, pentru ca și noi, luând natura Lui, să putem birui. Făcut «într-o fire asemănătoare cu a păcatului» (Romani 8:3), El a trăit o viață fără păcat. Acum, prin dumnezeirea Sa, stăpânește pe tronul cerului, în timp ce prin natura Sa omenească vine la noi."

Aceasta este natură umană căzută cu toate înclinațiile ei ereditare. Cel care a fost tot fără pată când a fost pe pământ, așa cum a fost și în ceruri, a luat natura noastră pentru a-l putea ridica pe om până la înălțimea Lui prin neprihănirea Sa. Din nou la paginile 119-120 citim: „Cu toate că păcatele unei lumi vinovate se adunau asupra lui Hristos, cu toate că Se umilise ca să ia asupră-Și firea noastră decăzută, glasul venit din cer L-a declarat ca Fiu al Celui Veșnic." Încă o dată, vorbind despre starea lui Adam, autoarea spune la pagina 49: „Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini ca să ia natura omului chiar și atunci când Adam se afla în Eden, nevinovat. Dar Isus a luat corp omenesc atunci când rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El Și-a asumat consecințele acțiunii legii eredității. Care erau consecințele acestea, se poate vedea în istoria strămoșilor Săi pământești. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi grijile și ispitele și să ne dea o pildă de o viață fără păcat." Biblia este singura istorie pe care te poți bizui a strămoșilor Săi. În Evanghelia lui Matei sunt numite patru femei, înainte de Maria, mama lui Isus: Tamar, care s-a purtat ca o curvă cu socrul ei, curva Rahav, Rut moabita, o descendentă a fiicei lui Lot care s-a culcat cu tatăl ei și Batșeba, nevasta lui Urie Hetitul. Păcatul Batșebei cu David a fost un reproș în gura batjocoritorilor pentru mii de ani. Nu aceasta este modalitatea în care oamenii ar scrie în mod normal linia strămoșească a lui Hristos. Ei ar fi ales femeile bune și bărbații cu influență, a căror naștere și viață ar fi fost exemplare. Dar aceasta este calea lui Dumnezeu care prezintă speranță

pentru cel căzut. Deși am moștenit tendințe și pofte de cel mai rău fel, există speranță. Este Hristos cel care a spus prin David: „sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea.” Aceasta arată foarte clar natura umanității în care Hristos a fost zămislit. Același profet a spus în Psalmul 22:9-10: „Da, Tu m-ai scos din pântecele mamei, m-ai pus la adăpost de orice grijă la ţâţele mamei mele. De când eram la sânul mamei, am fost sub paza Ta, din pântecele mamei ai fost Dumnezeul meu.” Aceasta arată cum a fost cu Hristos și cum este cu fiecare credincios în Hristos, care are neprihănirea Lui.

> Este oare necesar să îi conferim lui Isus o natură diferită doar pentru că El a avut o experiență distinctă față de alți copii? Cât de diferită a fost experiența Sa? A fost o viață de predare și ascultare deplină față de Tatăl Său. Este acest lucru posibil pentru alți copii? Da, este, imediat ce ei sunt suficient de mari ca să poată face un angajament total față de Hristos. Datorită preexistenței Sale, Hristos a fost capabil să ia această decizie, înainte de a fi născut. În timp ce celelalte finite umane sunt capabile să aibă puterea victoriei asupra păcatului la o vârstă mai înaintată, de ce Isus nu ar fi putut face asta la o vârsta mai timpurie, în aceeași natură? Vorbim doar despre o diferență în timp, nu o diferență în natură.

Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu, egal cu Tatăl. Totuși, pentru a salva un neam pierdut El a păşit în jos de la tronul Său înălțat și a venit în această lume marcată și stricată de păcat; El a mers în jos și mai jos, până când nu mai avea unde să meargă mai jos pentru a îmbrățișa cu brațul Său neamul omenesc și prin neprihănirea Lui să-l ia înapoi la tronul Lui. Prin profetul Isaia Dumnezeu a spus: „M-ai chinuit cu păcatele tale, și M-ai obosit cu nelegiuirile tale.” - Isaia 43:24. Cel care s-a luptat de ani împotriva ispitelor ereditare și care a căzut des sub puterea ispititorului, poate să aprecieze un Mântuitor ca acesta. Cuvintele apostolului sunt pline de semnificație: „Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” – Evrei 2:16-18. „Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” – Evrei 4:15-16.

> Aceeași viață de ascultare continuă este disponibilă oricărui alt urmaș al lui Adam, prin procesul de convertire și sfințire. Isus a ales ceva înainte de nașterea Sa, pentru ca noi să putem alege după nașterea noastră. El a ales să predea Tatălui viața Sa umană, în mod deplin, din momentul zămislirii Sale. Noi luăm această decizie în momentul convertirii și făcându-ne părtaș de natură divină, aceeași natură care l-a susținut pe Isus timp de 33 de ani într-o trăire sfântă.

Salvatorul nostru este un Hristos sfânt în natură umană păcătoasă, care prin prezența Sa în natură păcătoasă sfințește umanitatea căzută, astfel încât umanitatea, prin prezența și sfințenia Mântuitorului fără de păcat poate fi salvată pe deplin. Și astfel Isus, poate salva și va salva pe deplin, oricât de jos ar fi căzut, oricât ar fi de ținuți de tendințele ereditare, pe toți cei care vor veni la El și vor fi sfințiți trup, suflet și spirit.

S.N. Haskell

„Umanitatea Domnului Hristos este totul pentru noi. Ea este lanțul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos și, prin Hristos, cu Dumnezeu.”

Solii alese, vol. 1, 244

„Trup sfânt” și „celebration”

În 1898, Satana, printr-o învățătură falsă în statul Indiana cunoscută drept mișcarea „Holy Flesh” (trup sfânt), a făcut o încercare lipsită de succes de a introduce în biserica Adventistă de Ziua a Șaptea un Hristos fals și un mod de închinare „penticostal” sau „Celebration”. Prezbiterul S.S. Davis, evanghelist al Conferinței Indiana, a dezvoltat aceste ciudate învățături noi, necunoscute vreodată până atunci printre adventiștii de ziua a șaptea. R.S. Donnell, președinte al Conferinței Indiana, împreună cu majoritatea lucrătorilor conferinței, au fost luați de valul acestor învățături eronate. Susținătorii acestui straniu fenomen nou credeau că mișcarea era revărsarea „ploii târzii”, iar învățăturile ei au măturat de-a lungul Conferinței Indiana cu viteza unui foc de prerie.

Este interesant de observat că acel mod de închinare „penticostal”, și denominațiunile penticostale așa cum le cunoaștem noi astăzi, și-au avut începuturile în bisericile de cartier sordid, cu șindrilă, din fața magazinului, ale Los Angelesului de la cumpăna dintre secole. Iar acest mod greșit de închinare de tip „penticostal” a fost introdus în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în exact același ceas al istoriei!

Ellen White era în Australia la acea vreme și nu știa nimic despre dezvoltarea acestei forme greșite de închinare în Indiana. Conferința Generală l-a trimis pe fratele Stephen N. Haskell pentru a investiga noua mișcare. Iar el i-a raportat lui Ellen White prin două scrisori. (Notă: Ne vom referi la aceste două scrisori drept Scrisoarea Haskell #1 și scrisoarea #2. Ambele sunt îndosariate la Ellen G. White Estate și disponibile pentru cercetare).

„Pentru a o descrie, mi-e greu să spun ce să zic”, a scris Haskell către Ellen White. „Este dincolo de orice descriere. Nu am văzut vreodată vreo grupă ținută cu o mână mai fermă de un anumit număr de conducători în lucrare, decât sunt ținuți în Indiana." Scrisoarea #1, S.N. Haskell către Ellen G. White, 25 septembrie 1900. [Sublinierile din toate citatele sunt adăugate.]

Observați că liderii Conferinței acestei mișcări greșite din Indiana foloseau controlul mulțimii pentru a-i amăgi pe oameni. Ar trebui să fim întotdeauna conștienți de controlul maselor ca fiind una dintre uneltele cele mai eficiente ale lui Satana pentru a înșela „chiar și pe cei aleși” (Matei 24:24).

În răspunsul ei către Haskell, Ellen White a reamintit despre folosirea nepotrivită a muzicii în închinare în mișcările fanatice ale trecutului. „Îmi prezint mărturia, declarând că aceste mișcări fanatice, această gălăgie și acest zgomot, este inspirația spiritului lui Satana, care lucra cu semne și minuni ca să îi înșele dacă este cu putință chiar și pe cei aleși.” - Scrisoarea 132, 10 octombrie 1900; publicată în 10 decembrie 1971.

Observați că Ellen White a numit amăgirea Holy „gălăgie și zgomot”, și că această gălăgie și acest zgomot era „inspirația spiritului lui Satana”. Una dintre trăsăturile de bază ale acestui mod de închinare era un gen de muzică „Celebration”, folosind toate instrumentele unei trupe muzicale, inclusiv tobele. Dar aceasta nu era totul. Împreună cu stilul greșit de închinare erau învățate și niște doctrine eretice periculoase.

Doctrina mișcării „Holy Flesh”

Doctrina centrală a susținătorilor „Holy Flesh” era (1) că Isus a fost născut cu trup sfânt — adică cu natură omenească asemenea aceleia pe care Adam a avut-o în Grădina Edenului înainte de cădere. (2) Isus a trecut printr-o experiență în Grădina Ghetsimani, iar aceia care Îl urmau prin această experiență urma să aibă și ei trup sfânt, așa cum Isus a avut (și cum a avut de asemenea Adam înainte de cădere), iar această experiență făcea individul pregătit pentru luarea la cer. (3) După această experiență individul urma să aibă carnea pe care Isus a avut-o și, prin urmare, să nu mai păcătuiască. (4) După trecerea prin această „Grădină Ghetsimani”, ei experimentau carnea sfântă. (The Early Elmshaven Years, vol. 5, 108.)

„Fratele R.S. Donnell este președinte, iar ei au o experiență în a-i pregăti pe oameni pentru luarea la cer”, a scris Stephen N. Haskell lui Ellen White. „Ei o numesc «solia curățirii». Alții îi spun «trup sfânt»”. Scrisoarea Haskell #1, 25 septembrie 1900.

Indivizii care nu au trecut prin această „experiență a grădinii” erau considerați „fii adoptați” și, prin urmare, nu posedau credința pentru luarea la cer. Acești indivizi trebuiau să treacă prin mormânt și să „meargă la cer prin

calea ferată subterană". *The Early Elmshaven Years,* vol. 5, 108.

„În încercarea de a obține această „experiență a grădinii" care urma să le dea un trup sfânt, oamenii se adunau în întâlniri în care erau rugăciuni lungi, instrumente muzicale ciudate, zgomotoase și predicare entuziasmată, îndelungată și isterică", scria Arthur White. „Ei erau conduși să caute o experiență de demonstrație fizică. Tobele de bass și tamburinele ajutau la aceasta". Ibid., 101. [Sublinieri adăugate.]

Observați cele trei elemente importante ale acestui mod greșit de închinare. (1) „Rugăciuni lungi" (2)„ Predicare îndelungată și isterică". (3) „Instrumente muzicale ciudate, zgomotoase" precum și faptul că „tobele de bas și tamburinele" ajutau în amăgire. Aceste trei elemente sunt absolut esențiale pentru a stimula emoțiile în orice întâlnire bisericească. În întâlnirile „holy flesh" din Indiana unele persoane atingeau un grad al isteriei la care leșinau, căzând la podea. Erau supraveghetori care îi purtau pe aceștia în față unde „o duzină sau mai mulți oameni se adunau în jur strigând «Slavă lui Dumnezeu!» în timp ce alții se rugau și cântau". - Ibid. Când își recăpătau conștiința li se spunea că au „trup sfânt" și atunci erau considerați gata pentru luarea la cer.

Mișcarea „Holy Flesh" și muzica „Celebration"

În întâlnirile lor, liderii „Holy Flesh" au folosit instrumente muzicale zgomotoase și predicarea isterică pentru a aduce emoțiile oamenilor la frenezie până când se instala o stare de delir. Această metodă de control al mulțimii a fost dezvoltată mai deplin în anul următor în mișcarea penticostală a vorbirii în limbi, în bisericile cu șindrilă din partea de la stradă a magazinului, din cartierele sordide ale Los Angelesului. Apoi această formă de închinare satanică s-a dezvoltat în „falsele vindecări", „falsa vorbire în limbi", „manipularea șerpilor în închinare" și alte amăgiri satanice. Fenomenul a crescut, luând proporții mondiale în așa-zisele biserici penticostale „Full Gospel" de astăzi. Nu este curios că această amăgire satanică a fost dezvoltată prima dată printre adventiștii de ziua a șaptea? Dacă creștinul este vigilent, studiindu-și Biblia și studiind Spiritul profetic, mișcările iscusite ale lui Satana pot fi detectate. Creștinul adventist de ziua a șaptea ar trebui să nu uite niciodată „felul în care Domnul ne-a condus și învățătura Sa, în istoria trecutului nostru". – *Schițe din viața mea,* 196.

„Pe când președintele conferinței stătea vorbind într-o seară," scria Arthur White, „avea brațele întinse înspre adunare, iar mai târziu a relatat că a simțit o mare putere curgând din brațele sale în jos și trecând prin degetele sale înspre oameni." - *Early Elmshaven Years*, vol. 5, 101.

„Există o mare putere care se manifestă împreună cu mișcarea care este pornită aici", a scris Haskell lui Ellen White. „Aproape că ar aduce pe oricine sub influența ei, dacă este cât de cât conștiincios, stând să asculte chiar și cu cea mai mică urmă de aprobare, din cauza muzicii care este adusă spre a fi cântată în timpul ceremoniei." - Scrisoarea Haskell #1.

Te rog să observi, dragul meu prieten adventist, că în modul acesta de închinare de tip „celebration" „există o mare putere", și că această putere este în muzică! Pionierul adventist Stephen Haskell a spus că dacă cineva ar sta „să asculte chiar și cu cea mai mică urmă de aprobare", acesta ar fi măturat de această amăgire „din cauza muzicii care este adusă spre a fi cântată în timpul ceremoniei"!

„Ei au o orgă, un contrabas, trei viori, cu două flauturi, trei tamburine, trei trompete, și o mare tobă bass, plus, probabil, alte instrumente pe care nu le-am menționat", observa Haskell. „Sunt la fel de bine instruiți în muzica lor ca orice cor al Armatei Salvării pe care l-ați auzit vreodată." - Ibid.

„De fapt, eforturile lor pentru reînviorare sunt o copie simplă a metodei Armatei Salvării", a adăugat Haskell, „iar atunci când ajung la un ton înalt, din adunare nu mai poți auzi un cuvânt din ceea ce cântă, de fapt nu poți auzi nimic, decât eventual dacă ar fi vorba de țipetele stridente ale celor care sunt pe jumătate nebuni. Și nu cred că exagerez cu nimic." - Ibid.

„Asemenea lucruri care au avut loc în trecut vor avea loc și în viitor", avertiza Ellen White. „Prin felul în care va fi folosită, Satana va face din muzică o capcană. Dumnezeu cheamă poporul Său, care a avut înaintea lor lumină din Cuvânt și din Mărturii, să citească, să ia aminte și să țină seama." - *Solii alese*, vol. 2, 38.

Muzica zgomotoasă, premisa pentru vorbirea în limbi

„Un vacarm asurzitor tulbură gândirea și pervertește însușirile, care, dacă ar fi folosite corespunzător, ar putea fi o binecuvântare", scria Ellen White. „Puterile uneltelor satanice se combină cu zgomotele și gălăgia, creând o atmosferă de carnaval, iar acest fapt este considerat lucrarea Duhului Sfânt." - Ibid.

Toți istoricii muzicii contemporane știu că muzica Rock&Roll s-a dezvoltat în anii 1950, avându-și rădăcinile în muzica gospel a oamenilor de culoare și cea penticostală. Într-adevăr, în producția de televiziune a canalului NBC privitoare la cariera timpurie a lui Elvis Presley, un întreg episod a descris felul în care Elvis și-a dezvoltat muzica din serviciile de închinare ale bisericii penticostale la care participa ca tânăr flăcău împreună cu mama și cu tatăl său.

În acest episod îl găsim pe Elvis la prima sa apariție în cadrul show-lui de muzică country Grand Ole' Opry. Mulțimea nu reacționa la interpretarea de către el a unei frumoase balade. Elvis „exploda", după cum descria industria de divertisment acest incident. În ochii minții lui Elvis a fost dus înapoi la biserica penticostală pe care o frecventa ca băiat, fiind impresionat de răspunsul auditoriului la freneticele mișcări ale pastorului care oficia. El a putut vedea cu claritate reacția oamenilor la predicarea sonoră și metodele de control al mulțimii ale pastorului. Presley a erupt imediat într-o tonalitate a muzicii negre Rhythm and Blues și a început să imite mișcările pastorului penticostal pe care îl observase. La exact acel moment se năștea legenda lui Elvis Presley. Camerele de luat vederi s-au îndreptat spre mama lui și spre prietena

lui, aflate într-o latură a auditoriului. Camera de luat vederi a captat cu acuratețe expresia de uimire de pe fețele lor. Expresia lor de uimire dezvăluia faptul că și ele realizau că acolo este vorba de o putere, o forță supranaturală care era la lucru și pe care nici ele și nici Elvis nu ar fi putut vreodată să o mai contracareze. Această influență muzicală supranaturală, demonică, l-a omorât în cele din urmă pe Elvis Presley, și va distruge pe orice individ sau grup, biserică sau denominațiune, care îndrăznește să îmbrățișeze această periculoasă amăgire a vremurilor din urmă a lui Satana!

În anii 1960, această formă de muzică s-a dezvoltat în micile formații de Rock „electronic" de patru sau mai mulți membri. În primul rând, au fost „Beatleșii" din Anglia. Curând au urmat alte formații, precum „Animals", „Rolling Stones" și multe altele, prea numeroase pentru a fi amintite pe nume. Această muzică satanică s-a dezvoltat în ceea ce a fost numit muzica „acidă", din cauza drogurilor LSD care au fost promovate de muzicienii epocii. Mai târziu au apărut formațiile homosexuale, cum ar fi „Alice Cooper" și „Kiss". Apoi Satana s-a descoperit cu adevărat în „Satan Rock-ul" anilor 1970.
În anii 1970 această formă satanică de muzică și-a făcut intrarea în marile denominațiuni creștine ale Americii — chiar și în biserica romano-catolică! Cele două producții cinematografice Jesus Christ Superstar și Godspell, sunt suficiente dovezi care să justifice această afirmație. Aceste două filme blasfematoare au fost deplin acceptate de denominațiunile majore de pe cuprinsul mapamondului drept mijloc pentru a influența tinerii pentru Cristos. Aceste producții cinematografice au fost acceptate chiar și în unele cercuri adventiste de ziua a șaptea — cel puțin muzica a fost acceptată ca mijloc de a ajunge la tineri în Școlile de Sabat de pe teritoriul diviziunilor vorbitoare de limbă engleză ale bisericii. Un creștin adevărat care a văzut vreunul din aceste două producții blasfematoare nu poate decât să plece de acolo cu nimic mai mult decât cu dezgust total.

Nu vi se pare curios că fenomenul „vorbirii în limbi" a venit la aceste denominațiuni majore imediat după ce energica muzică gospel Rock and Country a fost introdusă în serviciile lor bisericești de închinare? O altă dovadă a acestei teorii este aceea că muzica contemporană creștină Rock nu și-a făcut intrare în denominațiunea Biserica lui Hristos. De ce? Deoarece Biserica lui Hristos nu crede în folosirea muzicii instrumentale în serviciul de închinare. De aceea, fenomenul vorbirii în limbi nu și-a făcut intrarea în acea denominațiune!

„Fanatismul, falsa entuziasmare, falsa vorbire în limbi și manifestările gălăgioase au fost considerate niște daruri pe care Dumnezeu le-a așezat în biserică. În această privință, unii au fost amăgiți. Roadele unor asemenea manifestări nu au fost bune. «După roadele lor îi veți cunoaște». Fanatismul și gălăgia au fost considerate dovezi speciale ale credinței. Unii nu sunt satisfăcuți de o întrunire, dacă nu se simt extrem de fericiți și de impresionați. Ei se străduiesc să obțină aceste rezultate și provoacă o stare de entuziasm. Dar influența unor asemenea întruniri nu este binefăcătoare. Când starea de fericită însuflețire emoțională s-a dus, ei se simt mai descurajați decât înainte de întrunire, pentru că fericirea lor nu a provenit din adevărata sursă."- Evenimentele ultimelor zile, 159-160. [Sublinieri adăugate.]

Observați că Ellen White declară despre această muzică faptul că manifestările legate de ea au fost considerate drept „daruri pe care Dumnezeu le-a așezat în biserică", însă „roadele unor asemenea manifestări nu au fost bune". Ea a adăugat mai departe: „influența unor asemenea întruniri nu este binefăcătoare". De ce? Deoarece „fericirea lor nu a provenit din adevărata sursă".

„Duhul Sfânt nu are nimic de a face cu o asemenea confuzie de zgomot și multitudine de sunete, așa cum a trecut pe dinaintea mea în luna ianuarie", a declarat Ellen White. „Satana lucrează în mijlocul vacarmului și confuziei unei astfel de muzici, care, condusă în mod corect, ar fi o laudă și onoare la adresa lui Dumnezeu. El îi face astfel efectul asemenea mușcăturii veninoase a șarpelui".—*Solii alese*, vol. 2, 37.

Subtitlul acestui articol din Solii alese este, „Muzica este făcută o capcană". Nota editorului afirmă: „Aceste comentarii au fost făcute în legătură cu mișcarea „Holy Flesh" la întâlnirea de tabără din Indiana, 1899. Pentru detalii suplimentare, vezi Solii alese, vol. 2, 31–39." [Subtitlul și nota editorului au fost omise în edițiile ulterioare.]

Repetarea istoriei trecutului

„Asemenea lucruri care au avut loc în trecut vor avea loc și în viitor", a avertizat Ellen White. De ce se vor repeta aceste lucruri? Din cauza faptului că „dorința nestăpânită de a genera ceva nou are drept rezultat niște doctrine stranii." - Ibid., 38.

„În luna ianuarie Domnul mi-a arătat că teorii și metode greșite urmau să fie aduse în întâlnirile noastre de tabără, și că istoria trecutului se va repeta. M-am simțit foarte tulburată. Am fost instruită să spun că la astfel de demonstrații sunt prezenți demoni în formă de oameni, lucrând cu toată ingeniozitatea pe care Satana o poate pune la lucru pentru a face adevărul dezgustător pentru oamenii sensibili; că vrăjmașul încerca astfel să aranjeze lucrurile încât întâlnirile de tabără, care fuseseră mijloacele prin care adevărul soliei celui de-al treilea înger a fost adus înaintea mulțimilor, să-și piardă puterea și influența." - Ibid., 37.

Observați că Ellen White a fost „instruită" printr-o ființă cerească să spună că „sunt prezenți demoni în formă de oameni, lucrând cu toată ingeniozitatea pe care Satana o poate pune la lucru pentru a face adevărul dezgustător pentru oamenii sensibili". La aceste servicii de închinare adventiste de ziua a șaptea contemporane de tip „celebration" „sunt prezenți demoni în formă de oameni". Dragul meu prieten adventist, ai grijă!

Repetarea istoriei chiar înainte de încheierea timpului de probă

„Domnul mi-a arătat că lucrurile despre care mi-ați relatat că au avut loc în Indiana se vor întâmpla chiar înaintea încheierii timpului de probă", scria Ellen White

lui Stephen Haskell. „Vor fi tot felul de manifestări ciudate.” - *Evenimentele ultimelor zile,* 159.

Observați că acest fenomen satanic va avea loc în biserica adventistă de ziua a șaptea „chiar înaintea încheierii timpului de probă”, și că „vor fi tot felul de manifestări ciudate”. Toate practicile mișcării „Holy Flesh” vor fi, și sunt, repetate în biserică „chiar înaintea încheierii timpului de probă”. (Pentru aprofundarea studiului vezi *Evenimentele ultimelor zile*, 159-160; *Maranatha*, 226; *Solii alese*, vol. 2, 36–39; *The Voice in Speech and Song,* 417-418; *Manuscript Releases*, vol. 5, 107–109; *The Early Elmshaven Years,* 100–107.)

„Și în vreme ce aceia care sunt devotați acestor științe se ridică pe ei înșiși în slăvi din pricina măreților fapte bune despre care aceștia afirmă că sunt lucrate prin ei, prea puțin știu ei ce fel de putere a răului nutresc; însă este o putere care va lucra totuși cu toate semnele și minunile mincinoase - cu toată amăgirea nelegiuirii”, a concluzionat Ellen White. „Observă influența acestor științe, dragă cititorule, căci conflictul dintre Hristos și Satana nu s-a sfârșit încă”. - *Solii alese,* vol. 2, 352.

Aceia care iubesc noul stil de închinare „celebration”, „se ridică pe ei înșiși în slăvi”. De ce? „Din pricina măreților fapte bune despre care aceștia afirmă că sunt lucrate prin ei”. Totuși „prea puțin știu ei ce fel de putere a răului nutresc”. Ellen White a avertizat că acest stil de închinare de tip „celebration” „este o putere care va lucra totuși cu toate semnele și minunile mincinoase - cu toată amăgirea”. „Vor fi strigăte și tobe, muzică și dans”, avertiza Ellen White. „Mintea ființelor înzestrate cu rațiune va deveni atât de confuză, încât nu va mai fi capabilă să ia hotărâri corecte”. - Evenimentele ultimelor zile, 159. În cartea Maranatha, articolul, „Tobe, dans și gălăgie”, pagina 234, este adăugată propoziția: „Iar aceasta este numită lucrarea Duhului Sfânt”.

Observați, de asemenea, că în această mărturie Ellen White declară că „vor fi”. Nu ar fi posibil sau poate, ci vor fi! Ce anume va fi? „Strigăte și tobe, muzică și dans” și „mintea ființelor înzestrate cu rațiune va deveni atât de confuză, încât nu va mai fi capabilă să ia hotărâri corecte.” Se va întâmpla aceasta așa, peste noapte? Nu, Satana niciodată nu lucrează în felul acesta. El nu este prost. Va veni cu porțiuni din acestea, introduse de fiecare dată câte puțin. Dansul sfânt va fi probabil ultima parte care va fi acceptată de către „ființele înzestrate cu rațiune” care nu vor mai fi capabile să ia hotărâri corecte ”.Astăzi deja avem tobele și muzica în serviciile de închinare „celebration” din bisericile adventiste de ziua a șaptea de pe teritoriul Americii. Apoi vor urma probabil strigătele, falsa vorbire în limbi și falsele vindecări, apoi dansul sfânt.

Observă acest punct cu atenție, dragă cititorule. Există două diferențe majore între această amăgire a ceasului din urmă a lui Satana și amăgirea pe care a introdus-o în biserica adventistă de ziua a șaptea prin mișcarea „Holy Flesh” a anilor 1900. Adăugat la instrumentația „formației sfinte” a mișcării „Holy Flesh” din 1900, ar fi instrumentația esențială a anilor 1990 a muzicii contemporane Rock’ n Roll. (1) Chitară amplificată electric; (2) bass amplificat electric, (3) claviatură amplificată electric, (4) un set complet de tobe în locul doar a „tobei bass”. Cuvântul cheie aici este „amplificat”. Dacă cititorul observă această combinație de instrumentație electrică în orice serviciu de închinare din biserică — mare atenție!

Amintiți-vă că Ellen White a avertizat că, (1) „Prin felul în care va fi folosită, Satana va face din muzică o capcană”. (2) Muzica va fi zgomotoasă, „un vacarm asurzitor”. (3) „Dumnezeu cheamă poporul Său […] să ia aminte și să țină seama”. Ibid., 38.

Manifestări false ale Duhului Sfânt

„Duhul Sfânt nu se descoperă niciodată prin astfel de metode, într-un astfel de vacarm asurzitor”, îndruma Ellen White. „Aceasta este o invenție de-a lui Satana pentru a-și mușamaliza metodele ingenioase, făcând astfel fără efect adevărurile curate, neprefăcute, înălțătoare, înnobilatoare, sfințitoare, pentru acest timp.” Manuscript Releases, vol. 5, 107. "Nu ar trebui oferită nici un fel de încurajare unui astfel de stil de închinare.” Ibid., 108.

„Frate și soră Haskell, trebuie să luăm asupra noastră fiecare piesă de armură și, făcând totul, să stăm în picioare” sfătuia Ellen White. „Suntem așezați ca o apărare pentru evanghelie, și trebuie să alcătuim parte din marea armată a Domnului, pentru luptă agresivă”. Solii alese, vol. 2, 38. „Prin ambasadorii credincioși ai Domnului adevărul trebuie prezentat în linii clare”, a continuat Ellen White. "Mult din ceea ce astăzi este numit adevăr cu caracter de adevăr este pălăvrăgeală care duce la împotrivire față de Duhul Sfânt”. Ibid.

„Se vorbește mult despre împărtășirea cu Duhul Sfânt, și aceasta este interpretată de către unii într-un astfel de mod încât este o vătămare pentru biserici”, a scris Ellen White lui Haskell. „Viața veșnică reprezintă primirea elementelor de viață din Scripturi și împlinirea voii lui Dumnezeu”. Ibid., 38-39.

Raportul lui Haskell ca martor ocular

Steven N. Haskell și fratele A. J. Breed au fost trimiși de către Conferința Generală pentru a investiga ce se întâmpla în Conferința Indiana. Ei urma de asemenea să fie invitați ca și vorbitori în cadrul taberei de corturi Indiana 1900.

„Tabăra de corturi unde a avut loc această experiență s-a desfășurat în Muncie, Indiana, în timp ce Ellen White era la bordul vasului cu care se întorcea în Statele Unite” a scris Arthur White. „Atunci când James Edson White călătorea spre coasta de vest spre a-și întâmpina mama, el i-a înmânat o scrisoare de la fratele Haskell, în care acesta descria unele lucruri ce au avut loc.” - The *Early Elmshaven Years*, 101-102.

Haskell a scris o a doua scrisoare lui Ellen White, descriind mai în detaliu învățăturile susținătorilor „Holy Flesh”. Haskell a trimis această a doua scrisoare prin poștă de la Battle Creek, Michigan, în aceeași zi în care i-a înmânat Scrisoarea #1 lui Edson White pentru ca acesta

să i-o transmită mamei lui în persoană. Acest document este cunoscut drept Scrisoarea Haskell #2, 25 septembrie 1900.

Arthur White nu a făcut referire la a doua scrisoare Haskell în această relatare a istoriei mișcării „Holy Flesh". De ce? Oare motivul ar fi că a doua scrisoare dezvăluia ceea ce susținătorii „Holy Flesh" învățau cu adevărat despre natura umană pe care Hristos a luat-o asupra Lui trăind în trup? Această a doua scrisoare Haskell dovedește faptul că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea contemporană învață acum aceeași învățătură falsă cu privire la natura umană a lui Hristos care era învățată de către susținătorii „Holy Flesh"!

Greșita învățătură „Holy Flesh" despre natura umană a lui Hristos

Susținătorii „Holy Flesh" învățau că Isus a venit pe pământ într-o natură asemenea celei pe care Adam a avut-o în grădina Edenului înainte de cădere. Observați cu atenție descrierea clară a lui Haskell în calitate de martor ocular al acestei învățături false, în cea de-a doua scrisoare a sa către Ellen White.

„Atunci când am afirmat că noi credem că Hristos S-a născut într-o natură umană căzută, ei ne-au reprezentat ca și când am crede că Hristos a păcătuit", a scris Haskell, „în ciuda faptului că ne-am afirmat poziția noastră atât de clar încât părea că nimeni nu ne-ar fi putut înțelege greșit." - Scrisoarea Haskell #2.

„Ideea lor teologică în acest punct specific părea a fi acesta", a continuat Haskell. „Ei cred că Hristos a luat natura lui Adam înainte de cădere; așadar El [Hristos] a luat umanitatea așa cum a fost aceasta în grădina Edenului, iar această umanitate era sfântă, și aceasta este umanitatea pe care Hristos a avut-o; iar acum, spun ei, a sosit acel timp special pentru noi când să devenim sfinți în acel sens, iar apoi vom deține «credința pentru luarea la cer» și nu vom mai muri niciodată." - Ibid.

Observați cele două puncte importante în afirmațiile de mai sus. Haskell a declarat că:

„Atunci când am afirmat că noi credem că Hristos S-a născut într-o natură umană căzută, ei ne-au reprezentat ca și când am crede că Hristos a păcătuit, în ciuda faptului că ne-am afirmat poziția noastră atât de clar încât părea că nimeni nu ne-ar fi putut înțelege greșit." Această problemă încă există astăzi. Atunci când cineva afirmă că „Hristos S-a născut într-o natură umană căzută", acesta va fi acuzat că ar crede că Hristos a păcătuit. Susținătorii „Holy Flesh" credeau că „Hristos a luat natura lui Adam înainte de cădere; așadar El [Hristos] a luat umanitatea așa cum a fost aceasta în grădina Edenului, iar această umanitate era sfântă, și aceasta este umanitatea pe care Hristos a avut-o."

Ellen White tocmai se întorsese după cei câțiva ani petrecuți în Australia și, pe când a coborât pe țărmul Statelor Unite, Scrisoarea Haskell #1 i-a fost înmânată personal de către fiul ei, James Edson White. Scrisoarea lui Haskell nr. #2, a sosit prin poștă cu câteva zile mai târziu. Ellen White a înfruntat învățătura falsă a mișcării „Holy Flesh" cu promptitudine. La încheierea sesiunii Conferinței Generale din 1901, miercuri dimineața, pe data de 17 aprilie, Ellen White s-a ridicat și a prezentat o mărturie direct Conferinței Generale. R. S. Donnell, președinte al Conferinței Indiana, și S. S. Davis, evanghelistul Conferinței care a condus în învățăturile false, au fost prezenți la întâlnire.

Ellen White a afirmat între altele: „Mi-au fost date instrucțiuni cu privire la recenta experiență a frățietății din Indiana și învățăturile pe care ei le-au dat bisericilor. Prin această experiență și învățătură vrăjmașul a lucrat pentru a conduce sufletele în rătăcire." - *General Conference Bulletin,* 1901, 419–422; *Solii alese*, vol. 2, 31–35.

La întâlnirea lucrătorilor care a avut loc dimineața devreme în ziua următoare, fratele R. S. Donnell, președintele Conferinței Indiana, a mărturisit că fusese greșit. (Vezi „Confession, Donnell," *General Conference Bulletin*, vol. IV, Extra No. 18, 23 aprilie 1901, 422.)

După sesiunea Conferinței Generale din 1901, a fost convocată o sesiune a Conferinței locale în Indianapolis, Indiana, în perioada 3–5 mai, 1901, pentru a alege noii administratori. La această întâlnire administrativă au fost prezenți frații A. G. Daniells, W. W. Prescott, A. T. Jones, P. T. Magan, și W. C. White. Ellen White a participat de asemenea la întâlnire și s-a adresat delegaților. La încheierea cuvântării ei Ellen White a afirmat: „Atunci când voi pleca de aici, nimeni să nu culeagă vreunul din aceste puncte de doctrină și să îl numească adevăr. Nu există nici măcar un fir de adevăr în întreaga țesătură." - G. A. Roberts, The Holy Fanaticism; Patrimoniul Ellen G. White, Document File #190.

Observați că Ellen White a avertizat ca „nimeni să nu culeagă vreunul din aceste puncte de doctrină și să îl numească adevăr"." Și mai departe: „Nu există nici măcar un fir de adevăr în întreaga țesătură." Nici un fir de adevăr în vreun punct al doctrinei „Holy Flesh". Nici în muzica lor de tip „celebration" și nici în doctrina lor despre natura umană a lui Isus Hristos ca fiind aceea a lui Adam înainte de cădere. Totuși, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea contemporană promovează în mod viguros atât serviciile de închinare prin muzică „celebration", cât și noțiunea de natură umană a lui Hristos înainte de cădere (așa cum era ea folosită de către susținătorii „Holy Flesh")!

„Auziți muzica, limbajul, care poartă numele de educație înaltă", sfătuia Ellen White. „Însă cum o declară Dumnezeu? — Taina nelegiuirii." (*An Appeal for Missions,* 11.)

Concepție falsă despre natura umană a lui Hristos

Așa cum a fost amintit mai sus, S.N. Haskell, într-o a doua scrisoare, a scris lui Ellen White că liderii mișcării „Holy Flesh" din Indiana învățau falsa doctrină că Hristos a venit pe pământ în natura omenească a lui Adam de dinainte de căderea lui în grădina Edenului. Ellen White a îndemnat ca „nimeni să nu culeagă vreunul din aceste puncte de doctrină și să îl numească adevăr" De ce? Deoarece „Nu există nici măcar un fir de adevăr în întreaga țesătură." (Patrimoniul White, documentul #190.) Potri-

vit acestei declarații, dacă cineva avea să învețe că Hristos a venit pe pământ în natura omenească a lui Adam de dinainte de căderea lui care a avut loc în grădina Edenului, el ar învăța de fapt o doctrină a mișcării „Holy Flesh”! Sau dacă cineva avea să învețe concepte muzicale de tip „celebration” în închinare, ei de asemenea ar învăța o doctrină a mișcării „Holy Flesh”. Dacă astăzi ar fi în viață, ce ar spune Ellen White despre învățarea de către Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea contemporană a ambelor concepte „Holy Flesh”, atât asupra muzicii, cât și a naturii umane a lui Hristos?

Doctrinele false „Holy Flesh” învățate astăzi

„El [Hristos] a fost asemenea lui Adam înainte de căderea lui”, a scris Leroy Edwin Froom, „care în mod similar a fost fără vreo «înclinație» păcătoasă înnăscută.” - L. E. Froom, *Mișcarea Destinului*, 428.

„El [Hristos] a fost desăvârșit în umanitatea Sa, dar El a fost totuși Dumnezeu, iar zămislirea Lui în întrupare a fost umbrită de către Duhul Sfânt așa încât El nu S-a făcut părtaș naturii căzute, păcătoase a altor oameni”, scria Dr. E. Schuyler English, un însemnat lider evangelic. (Froom, op. sit., Dr. E. Schuyler English, redactor Our Hope, MD, 469.) În scrisoarea de răspuns către Dr. English, Froom afirma: „că noi, la rândul nostru, l-am asigurat că aceasta este exact ceea ce noi [adventiștii de ziua a șaptea] credem de asemenea.” - Ibid., 470.

„Deși a fost născut în trup, El a fost totuși Dumnezeu, și a fost scutit de pasiunile moștenite și contaminările care îi corup pe urmașii naturali ai lui.” - *Întrebări despre doctrină,* 383.

„Isus nu a fost ca tine și ca mine atunci când a fost aici pe pământ, pentru că El nu a fost niciodată un păcătos”, a scris Donald Reynolds. „El a venit pe acest pământ asemenea lui Adam, înainte ca Adam să cadă.” - Donald G. Reynolds, „Adam și răul”, *Review and Herald,* 1 iulie 1965.

Biserica învață acum în mod oficial o doctrină de bază a mișcării „Holy Flesh”, în opoziție directă cu Spiritul Profetic, care a declarat în mod clar că: „Atunci când voi pleca de aici, nimeni să nu culeagă vreunul din aceste puncte de doctrină și să îl numească adevăr” căci „nu există nici măcar un fir de adevăr în întreaga țesătură”.

Falsificând istoria pentru a susține o poziție doctrinară învățată după contactul cu evanghelicii

În 1958, Arthur White, președinte al Patrimoniului Ellen G. White la acea vreme, a scris o Notă a compilatorului în Solii alese, vol. 2. Nota se găsește la pagina 31, înainte de capitolul intitulat „Doctrina «Holy Flesh»”. Declarația din Nota compilatorului că „în timpul agoniei lui Hristos în Ghetsimani El a dobândit trup sfânt [holy flesh], comparabil aceluia pe care Adam l-a avut înainte de căderea lui”, este eronată. Învățătura reală a susținătorilor „Holy Flesh” a fost aceea că „Hristos a venit pe pământ [atunci când S-a născut] în natura lui Adam de dinainte de căderea lui în grădina Edenului.”

„Ei [susținătorii Holy Flesh] cred că Hristos a luat natura lui Adam înainte de cădere”, scrisese Haskell lui Ellen White, „așadar El a luat umanitatea așa cum a fost aceasta în grădina Edenului.” - Scrisoarea Haskell #2.

Înșelăciunea ar putea fi foarte subtilă și derutantă. O modalitate simplă de a face ordine în această confuzie este aceea de a medita asupra: 1) „grădinii Edenului” comparativ cu 2) „grădina Ghetsimani”. Grădina Eden a fost înainte de căderea omului, grădina Ghetsimani după ce omul a căzut.

Sursa istorică a lui Arthur White pentru Nota compilatorului

Sursa lui Arthur White pentru poziția luată în Nota compilatorului a fost o scrisoare scrisă de către Burton Wade. Scrisoarea este datată 12 ianuarie 1962, și a fost adresată lui Arthur White. Wade a „participat la întâlnirea de tabără ținută în Muncie, Indiana, în luna septembrie a anului 1900”. Cu toate că Burton Wade avea 86 de ani la data scrierii acestei scrisori și rememora un eveniment care a avut loc cu 62 de ani înainte, el pretindea că are o amintire vie și clară a acelei întâlniri de tabără. Wade declara că susținătorii „Holy Flesh” „ credeau că, atunci când Hristos a suferit în Ghetsimani, el a dobândit trup sfânt asemenea aceluia avut de Adam la început, înainte de cădere.”

„Această poziție este oarecum în contradicție cu acelea a lui G.A. Roberts și S.N. Haskell”, scria Kenneth Wood, „dar cum putem ști care dintre acești oameni a fost capabil să facă o declarație teologică definitorie?” - Scrisoarea lui Kenneth Wood către William Grotheer, datată 13 martie 1968, Takoma Park, Maryland.

Gândește-te o clipă, dragul meu cititor, cu privire la întrebarea lui Kenneth Wood: „dar cum putem ști care dintre acești oameni a fost capabil să facă o declarație teologică definitorie?” Trei oameni și-au prezentat în calitate de martori oculari raportul cu privire la ceea ce susținătorii „Holy Flesh” învățau despre doctrina întrupării lui Hristos. Haideți să observăm cu atenție fundamentul teologic comparativ al fiecăruia dintre acești trei oameni.

Fratele Stephen N. Haskell

Fratele Stephen N. Haskell a fost un bine-cunoscut pionier și scriitor adventist de ziua a șaptea. Patru dintre cele mai cunoscute lucrări ale sale au fost: The Cross and Its Shadow (Crucea și umbra ei), The Seer of Patmos (Vizionarul din Patmos), Daniel the Prophet (Daniel, profetul) și Haskell’s Handbook (Îndrumarul lui Haskell – un ghid de studiu doctrinar pentru laici, publicat în 1919). Ellen White l-a menționat pe Haskell pentru luarea de poziție de partea adevărului în 1888. (Ellen G. White, Ms. 15, 1888, vezi Through Crisis to Victory, 301). El a fost trimis de către Conferința Generală la Conferința Indiana pentru a investiga învățătura susținătorilor „Holy Flesh” și a fost unul din vorbitorii întâlnirii de tabără din 1900 de la Muncie, Indiana. Haskell avea 67 de ani la vremea aceea. Burton Wade era un tânăr de 24 de ani. Haskell și -a scris raportul la două zile după adunarea de tabără de

la Muncie. Burton Wade și-a scris scrisoarea, reamintindu-și evenimentul la 62 de ani distanță, el fiind în vârstă de 86 de ani la momentul scrierii scrisorii. La această conferință Haskell a discutat conceptele doctrinare direct cu liderii mișcării „Holy Flesh". La două zile după reîntoarcerea la Battle Creek, Haskell a scris două scrisori lui Ellen White, raportându-i învățăturile susținătorilor „Holy Flesh". O scrisoare a trimis-o prin poștă, iar pe cealaltă i-a dat-o lui Edson White, care trecea prin Battle Creek în drumul lui pentru a o întâlni pe Ellen White la locul de acostare a vasului din Australia. Din nou, atât Scrisoarea #1, cât și Scrisoarea #2 sunt arhivate la Patrimoniul Ellen G. White, Kenneth Wood fiind unul din administratorii acestuia.

Fratele G. A. Roberts

Fratele G.A. Roberts, care a slujit mai târziu drept președinte al Diviziunii Inter-Americane (1936–1941), a fost de asemenea un martor ocular al mișcării „Holy Flesh". El a participat la întâlnirile lor din Indianapolis. De asemenea, Roberts a fost un prieten apropiat al lui R.S. Donnell, unul dintre liderii mișcării „Holy Flesh". Douăzeci și trei de ani mai târziu și-a scris observațiile și experiența. Despre poziția luată de către susținătorii „Holy Flesh" privitoare la doctrina întrupării el a afirmat printre altele: „Era învățată ideea că Isus a avut trup sfânt, și că aceia care L-au urmat pe El prin această experiență a grădinii ar avea și ei de asemenea trup sfânt; că textul «Mi-ai pregătit un trup» arăta faptul că Hristos a avut un trup sfânt special pregătit. Textul din Evrei 2:7–14 a fost folosit pentru a dovedi că Hristos S-a născut cu o carne asemenea «fraților Mei», iar «biserica» ar urma să aibă aceasta după ce va fi trecut prin experiența grădinii." - G.A. Roberts, The Holy Flesh Fanaticism (Fanatismul „Holy Flesh") iunie 1923, documentul #190.

Observați că Roberts a declarat că susținătorii „Holy Flesh" cred următoarele:

„Isus a avut trup sfânt"
„Hristos a avut un trup sfânt special pregătit" atunci când a venit pe pământ
„Hristos S-a născut cu o carne asemenea «fraților Mei»"
„«biserica» ar urma să aibă aceasta după ce va fi trecut prin experiența grădinii".

Această declarație arată în mod clar că susținătorii „Holy Flesh" credeau că Isus a venit pe pământ în natura lui Adam de dinainte de cădere, și că biserica ar urma să dobândească același fel de trup după ce va fi trecut prin experiența „grădinii Ghetsimani". Apoi ei ar urma să nu mai păcătuiască și să fie pregătiți pentru luarea la cer.

Burton Wade

Burton Wade, persoana pe care Kenneth Wood și alți lideri adventiști de ziua a șaptea s-au sprijinit ca sursă istorică a lor, a fost un membru laic din Denver, Indiana. Pentru ca să accepte mărturia lui Wade, Kenneth Wood și liderii adventiști a trebuit să dea la o parte mărturia a trei oameni demni de încredere ai Conferinței Generale: S. N. Haskell, A. J. Breed, și mărturia lui G. A. Roberts. Haskell, Breed, și Roberts sunt cu toții în acord. Burton Wade a oferit un raport diferit. Rămâne pe seama cititorului să decidă care dintre acești patru oameni au fost capabili să facă „o declarație teologică definitorie."

Jesse Dunn, o persoană mai în vârstă care a trăit de asemenea în Denver, Indiana, fiind agent de stat la acea vreme, „a înțeles doctrina așa cum era învățată de către susținătorii „Holy Flesh" în armonie cu ceea ce au înțeles Haskell și Roberts." - William A. Grotheer, The Holy Flesh Movement, 59. Oare de ce au ales compilatorii cărții Solii alese, vol. 2, mărturia lui Burton Wade mai degrabă decât pe aceea a lui Jesse Dunn, celălalt martor ocular din Indiana? Mai important, de ce oare au ales aceștia mărturia lui Wade în locul aceleia a lui S.N. Haskell și A.J. Breed, cei doi oameni trimiși de către Conferința Generală să investigheze învățăturile susținătorilor „Holy Flesh"? De ce au ignorat mărturia lui G.A. Roberts, un alt martor ocular de încredere de la Conferința Generală?

Discrepanța uimitoare în sursele de informare

S-a afirmat că scrisoarea lui Burton Wade ar fi sursa pentru Nota compilatorului din Solii alese, vol. 2. Totuși, la dreptul de autor pentru carte apare anul 1958, iar scrisoarea lui Wade a fost datată cu anul 1962, la patru ani după ce cartea Solii alese, vol. 2, a fost publicată!

„Care este în cazul acesta sursa pentru Nota compilatorului?" a întrebat Grotheer. „Sau chiar mai rău de atât, făcând abstracție de aceasta, au fost primele două paragrafe ale scrisorii lui Wade «plantate» pentru a oferi temei greșelii elementare din Nota compilatorului?" - William Grotheer, Scrisoare către Kenneth Wood, datată 15 martie 1968, Florence, Mississippi. Grotheer a declarat mai departe că „Dacă nu poate fi oferită o altă dovadă pentru sursa notei [explicative], această ultimă idee necesită a fi investigată mai departe, pentru că ar avea validitate în cazul acesta."

Nota compilatorului din *Solii alese*, vol. 2, a fost publicată în 1958. Conferințele evangelice cu Dr. Donald Barnhouse și Walter Martin au avut loc cu doi ani înainte, în anii 1955–56. La aceste conferințe evangelice s-a întâmplat că au fost făcute concesii cu privire la „ispășire" și la „natura umană a lui Hristos". Cartea Întrebări despre doctrină, în care aceste concesii au fost enunțate, fusese publicată în 1957, cu un an înainte.

Obiectivul Notei compilatorului

De ce a ținut conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea contemporane să învețe că susținătorii „Holy Flesh" ar fi crezut că Hristos a dobândit natura lui Adam de dinainte de cădere „în timpul agoniei în Ghetsimani"— mai degrabă decât că „Hristos a dobândit natura necăzută a lui Adam atunci când a venit pe pământ"? Nu cumva pentru că această conducere învață acum că „Hristos a dobândit natura necăzută a lui Adam atunci

când a venit pe pământ", exact aceeași doctrină falsă pe care susținătorii „Holy Flesh" au învățat-o?

În cazul în care conducătorii bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea ar fi acceptat mărturiile lui Haskell și Roberts, ei ar trebui să admită că ei învață acum o doctrină susținută de către promotorii „Holy Flesh". În acest caz conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea ar fi trebuit să explice de ce învață o doctrină în opoziție directă cu Spiritul profetic. Ei ar fi trebuit să nege afirmația lui Ellen White că: „Nu există nici măcar un fir de adevăr în întreaga țesătură" și iarăși „atunci când voi pleca de aici, nimeni să nu culeagă vreunul din aceste puncte de doctrină și să îl numească adevăr". Nu este curios faptul că acești conducători ai bisericii nu pot vedea adevărul în acest punct din moment ce atât documentul lui G.A. Roberts cât și scrisorile lui Haskell se află în fișierele Patrimoniului Ellen G. White, fiind disponibile pentru cercetare?

Într-o scrisoare către William Grotheer, Arthur White a afirmat că pentru el învățătura susținătorilor „Holy Flesh" privitoare la natura umană a lui Hristos era „o chestiune de mică importanță". El a adăugat mai departe că „exceptând cazul în care pot fi lecții în această experiență pentru noi astăzi, nu este o chestiune de interes sau cu consecințe deosebite pentru biserică acum." - Arthur L. White, Scrisoare către William H. Grotheer, datată 13 decembrie 1968, Takoma Park, Washington D. C.
Desigur că aceasta nu este adevărat. La treizeci de ani după ce Arthur White a făcut această afirmație, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este divizată în controversa cu privire la natura umană pe care Hristos a luat-o asupra Lui atunci când a luat trup omenesc și cu privire la felul de închinare de tipul muzicii „celebration" răspândit în întreg adventismul. Ambele concepte false care au fost amintite au fost susținute prima dată de către mișcarea „Holy Flesh". Sunt lecții enorme pentru biserica de astăzi în legătură cu mișcarea „Holy Flesh" din Indiana.
„Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor," sfătuia Ellen White, „decât de a uita calea pe care ne-a condus Domnul și învățătura Sa din istoria trecutului nostru". - Schițe din viață, 196.

În scrisoarea sa, Arthur White admitea faptul că adevărul cu privire la această chestiune nu putea fi determinat „fără o cercetare amănunțită și sârguincioasă (care părea nepotrivită în cazul acesta)" deoarece doar o scurtă însemnare istorică fusese scrisă. - Ibid., Scrisoarea A. White, 13 decembrie 1968. Această afirmație descoperă faptul că au fost făcute inserții istorice la scrierile lui Ellen G. White, „fără o cercetare amănunțită și sârguincioasă".

După ce atenția lui Arthur White a fost îndreptată spre declarația lui Haskell, el a recunoscut că „Fratele Haskell a văzut problema diferit față de felul în care eu am relatat". A. White a observat în continuare că „Mărturia lui Wade este interesantă. Am simțit-o ca o confirmare". La ce să fie oare o confirmare? Era o confirmare la poziția pe care White a prezentat-o în Nota compilatorului! Și ca un gând ulterior, White a recunoscut că scrisoarea Wade „nu este concludentă din cauza intervalului de timp (62 ani)". El a concluzionat paragraful afirmând că „Cineva ar putea ajunge să întrebe: «Și ce dacă?»" - Ibid.

Și ce dacă? Scrisoarea Wade a fost scrisă în 1962, la patru ani după ce Nota compilatorului a fost publicată în Solii alese, vol. 2, în 1958. Cum a putut Arthur White să folosească informația din scrisoarea lui Burton Wade, scrisă la patru ani după ce Nota compilatorului fusese deja scrisă?

În scrisoarea sa, Arthur White a promis să restudieze problema „și dacă sunt convins că nota nu reprezintă în mod corect realitatea, am să solicit Consiliului de Administrație al Patrimoniului Ellen G. White să aprobe o a reformulare pe care vom cere editorilor să o includă la următoarea retipărire a cărții". - Ibid. De când această scrisoare a fost scrisă de Arthur White în 1968, cartea a fost retipărită. Au trecut peste 30 de ani, iar Nota compilatorului a rămas neschimbată.

Continuând a ignora Scrisoarea Haskell #2

În 1983, la cincisprezece ani de la scrisoarea lui către William Grotheer, Arthur L. White a scris un set de șase volume despre viața lui Ellen White. În volumul 5, The Early Elmshaven Years (Anii timpurii la Elmshaven), 1900–1905, paginile 100-107, A. White a acoperit istoria mișcării „Holy Flesh" din Indiana. La paginile 101 și 102, White a citat din Scrisoarea Haskell #1. Cu toate că pe parcursul ultimilor cincisprezece ani el a fost în cunoștință de cauză și a avut acces la Scrisoarea Haskell #2 din documentele existente la Patrimoniul Ellen G. White, A. White a ales totuși să ignore această a doua Scrisoare Haskell. De ce? Mi se pare foarte probabil că motivul a fost faptul că a doua scrisoare Haskell era din punct de vedere teologic în opoziție cu poziția adventistă de ziua a șaptea actuală referitoare la natura umană a lui Hristos, și cu Nota compilatorului pe care A. White a scris-o în Solii Alese, vol. 2.

Astăzi, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, vedem nu doar exact aceeași doctrină falsă privitoare la natura umană a lui Hristos, așa cum era ea învățată de către susținătorii „Holy Flesh", dar de asemenea și exact același gen de servicii de închinare cu muzică „celebration" ale susținătorilor „Holy Flesh" în multe biserici adventiste de ziua a șaptea. Demult era timpul ca noi să punem la inimă gravitatea acestei probleme și totodată unde are să ne ducă ea.

Solii alese, vol. 2, p. 31

1958

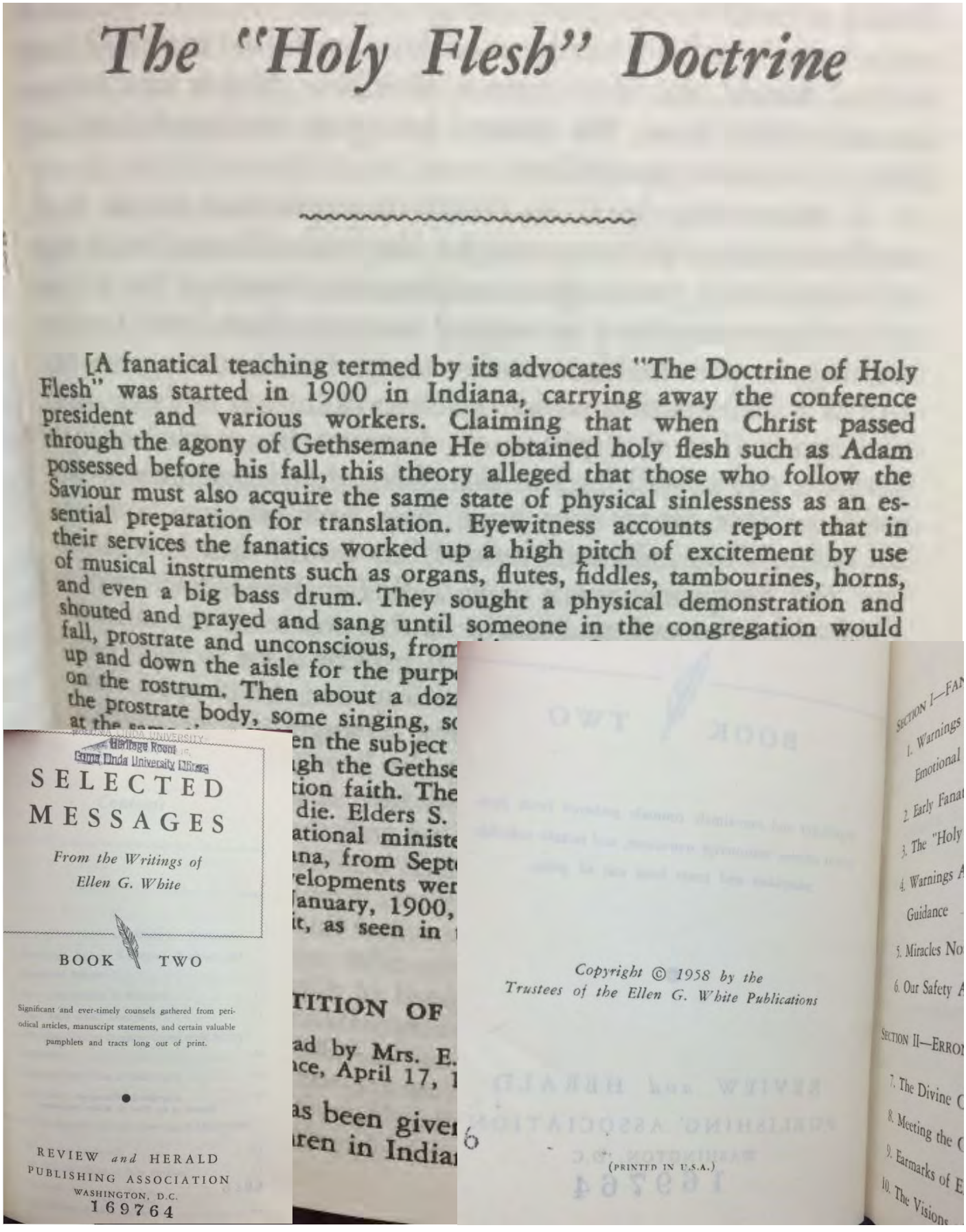

The "Holy Flesh" Doctrine

[A fanatical teaching termed by its advocates "The Doctrine of Holy Flesh" was started in 1900 in Indiana, carrying away the conference president and various workers. Claiming that when Christ passed through the agony of Gethsemane He obtained holy flesh such as Adam possessed before his fall, this theory alleged that those who follow the Saviour must also acquire the same state of physical sinlessness as an essential preparation for translation. Eyewitness accounts report that in their services the fanatics worked up a high pitch of excitement by use of musical instruments such as organs, flutes, fiddles, tambourines, horns, and even a big bass drum. They sought a physical demonstration and shouted and prayed and sang until someone in the congregation would fall, prostrate and unconscious, from
up and down the aisle for the purp
on the rostrum. Then about a doz
the prostrate body, some singing, s
at the
en the subject
gh the Gethse
tion faith. The
die. Elders S.
ational ministe
na, from Sept
elopments wer
January, 1900,
it, as seen in

TITION OF

ad by Mrs. E.
ce, April 17, 1

as been given
ren in India

6

SELECTED MESSAGES

From the Writings of Ellen G. White

BOOK TWO

Significant and ever-timely counsels gathered from periodical articles, manuscript statements, and certain valuable pamphlets and tracts long out of print.

REVIEW *and* HERALD PUBLISHING ASSOCIATION
WASHINGTON, D.C.

Heritage Room
Loma Linda University Library
169764

Copyright © 1958 by the Trustees of the Ellen G. White Publications

(PRINTED IN U.S.A.)

SECTION I—FA
1. Warnings
Emotional
2. Early Fanat
3. The "Holy
4. Warnings A
Guidance
5. Miracles No
6. Our Safety A
SECTION II—ERRO
7. The Divine C
8. Meeting the C
9. Earmarks of E
10. The Visions

Solii alese, Vol. 2, pa 31, ediția din 1962

3.

The "Holy Flesh" Doctrine

[A fanatical teaching termed by its advocates "The Doctrine of Holy Flesh" was started in 1900 in Indiana, carrying away the conference president and various workers. Claiming that when Christ passed through the agony of Gethsemane He obtained holy flesh such as Adam possessed before his fall, this theory alleged that those who follow the Saviour must also acquire the same state of physical sinlessness as an essential preparation for translation. Eyewitness accounts report that in their services the fanatics worked up a high pitch of excitement by use of musical instruments such as organs, flutes, fiddles, tambourines, horns, and even a big bass drum. They sought a physical demonstration and shouted and prayed and sang until someone in t[he] fell, prostrate and unconscious from his seat. On[e] up and down the aisle for the purpose, would dr[ag] on the rostrum. Then about a dozen individual[s] the prostrate body, some singing, some shouting, at the same time. When the subject revived, he w[as] who had passed through the Gethsemane experie[nce] flesh, and had translation faith. Thereafter, it wa[s] sin and would never die. Elders S. N. Haskell a[nd] our leading denominational ministers, were sen[t] held at Muncie, Indiana, from September 13 to [23,] fanaticism. These developments were revealed to [Mrs. White] was in Australia in January, 1900, and she bore [testimony] and reproof against it, as seen in the two follo[wing messages.—PUBLISHERS.]

A Repetition of Early Fa[naticism]

[A statement read by Mrs. E. G. White b[efore] the General Conference, April 17, 1901.]

Instruction has been given me in reg[ard to the late ex]perience of brethren in Indiana and the [teaching they have]

Ediția din 2006—unde se observă o schimbare, dar nu cea necesară, ceea ce înseamnă că încă nu există disponibilitate pentru a corecta nota scrisă de Arthur White.

CHAPTER 3

THE "HOLY FLESH" DOCTRINE

A fanatical teaching termed "The Doctrine of Holy Flesh" was started in 1900 in Indiana, leading the conference president and various workers into serious error. This theory alleged that those who follow the Savior must have their fallen natures perfected by passing through a "Garden of Gethsemane" experience, thus acquiring a state of physical sinlessness as an essential preparation for translation. Eyewitness accounts report that in their services the fanatics worked up a high pitch of excitement by use of musical instruments such as organs, flutes, fiddles, tambourines, horns, and even a big bass drum. They sought a physical demonstration and shouted and prayed and sang until someone in the congregation would fall, prostrate and unconscious, from his seat. One or two men, walking up and down the aisle for the purpose, would drag the fallen person up on the rostrum. Then about a dozen individuals would gather around the prostrate body, some singing, some shouting, and some praying, all at the same time. When the subject revived, he was counted among those who had passed through the Gethsemane experience, had obtained holy flesh, and had translation faith. Thereafter, it was asserted, he could not sin and would never die. Elders S. N. Haskell and A. J. Breed, two of our leading denominational ministers, were sent to the camp meeting held at Muncie, Indiana, from September 13 to 23, 1900, to meet this fanaticism. These developments were revealed to Mrs. White while she was in Australia in January, 1900, and she bore testimony of warning and reproof against it, as seen in the two following messages.—COMPILERS.

A Repetition of Early Fanaticism*

Instruction has been given me in regard to the late experience of brethren in Indiana and the teaching they have

*A statement read by Mrs. E. G. White before the ministers at the General Conference, April 17, 1901.

PĂCATUL

Ellen White a declarat: „Unica definiție pe care o putem da păcatului este aceea pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu; el «este călcarea Legii»; este acțiunea unui principiu în luptă cu Legea cea mare a dragostei, care este temelia guvernării divine.” Totuși, atunci când a făcut acea declarație, a făcut Ellen White o declarație teologică, sau pur și simplu o declarație devoțională?

Atunci când vine vorba de chestiuni de natură teologică precum păcatul și mântuirea sunt unii comentatori care au hotărât deja că, din moment ce Ellen White nu a fost instruită în domeniul teologiei sistematice, declarațiile din cărțile ei constituie pur și simplu niște descrieri cu caracter devoțional. Un teolog a afirmat că „de asemenea, magnum opus-ul (n. tr. = opera fundamentală) dânsei în domeniul cristologiei, Hristos, Lumina lumii, nu este o teologie sistematică, ci un studiu descriptiv și devoțional al vieții lui Hristos.” Afirmații similare au fost făcute și cu privire la Tragedia veacurilor.

Scopul acestui articol este acela de a determina dacă definiția lui Ellen White pentru păcat este o afirmație teologică sau mai degrabă este pur și simplu descriptivă și devoțională.

Un subiect vast precum păcatul este totodată legat în mod inextricabil de alte probleme teologice extinse precum înțelegerea cosmosului, doctrina privitoare la Dumnezeu și doctrina privitoare la om, toate acestea fiind deja interpretate prin filozofia grecească.

Biblia ne spune că Isus a venit pentru a ne mântui din păcatele noastre, ceea ce înseamnă că înțelegerea cu privire la păcat este intercorelată cu alte subiecte cum ar fi îndreptățirea, sfințirea și lucrarea de mare preot a lui Hristos în sfânta și sfânta sfintelor. Și oricum, aici nu avem de a face doar cu un exercițiu intelectual izolat de creștinismul practic. Interpretarea păcatului atinge subiecte practice cum ar fi natura ispitei sau posibilitatea de a atinge excelența spirituală, mentală și fizică, și a dezvoltării unui caracter desăvârșit în această lume plină de păcat.

Relația dintre paradigmă și informație

Cartea lui Thomas Kuhn “Structura revoluțiilor științifice” este considerată o operă clasică în domeniul filozofiei științei. În acea carte, Kuhn a făcut câteva observații despre progresul științei, care pot fi aplicate la înțelegerea noastră despre interpretarea corectă a păcatului.

În primul rând, el a observat în științele naturale că întotdeauna informația presupune o paradigmă, dar totuși semnificația informației poate să se schimbe atunci când paradigma se schimbă. Exemplul clasic pentru aceasta ar fi descoperirea oxigenului, care a condus la teoria combustiei oxigenului.

După un anumit număr de experimente pneumatice, Joseph Priestley, un teolog și chimist al secolului al XVII-lea, a identificat gazul produs astfel drept „oxid de azot.” Un an mai târziu, în 1775, el a afirmat că acesta era „aer obișnuit având o cantitate mai redusă decât cea normală de flogistic.”

Pe de altă parte Antoine Lavoisier, un chimist francez al secolului al XVIII-lea, a fost convins că ceva era greșit cu teoria flogisticului. „Ceea ce munca de cercetare cu privire la oxigen a făcut, a fost să dea mai multă formă și structură simțământului lui Lavoisier de mai dinainte că ceva nu era în regulă.” „Faptul că o revizuire majoră a paradigmei care a fost necesară pentru a vedea ceea ce Lavoisier a văzut, trebuie că a fost principalul motiv pentru care Priestley a fost, până la sfârșitul lungii sale vieți, neînstare să vadă.” Teoria combustiei oxigenului a reprezentat „temeiul pentru o reformulare a chimiei atât de vastă încât aceasta este denumită de obicei drept revoluția chimică.”

Ideea din toate acestea este că „gazul” cu care Priestley și Lavoisier au lucrat era fie aer deflogisticat, fie oxigen, dar niciodată un amestec al celor două. Mai mult, paradigma însăși joacă un rol major atunci când vine vorba de interpretarea corectă a „gazului”, care în cazul acesta s-a dovedit până la urmă a fi oxigen. O altă observație importantă este aceea că asumarea vechii teorii a flogisticului i-a împiedicat pe Priestley și pe alții să interpreteze corect gazul pe care îl studiau.

În al doilea rând, atunci când o paradigmă veche este înlocuită de una nouă, ele sunt incompatibile una cu cealaltă. Ca paradigme, teoria flogisticului și aceea a oxigenului sunt total incompatibile și nu pot fi îmbinate una cu alta. Probabil un exemplu mai bun este sistemul co-

pernican, care a înlocuit sistemul ptolemeic. „Pe la începutul secolului XVI, un număr crescând al celor mai buni astronomi ai Europei recunoșteau faptul că paradigma astronomică eșua în aplicabilitate prin propriile ei probleme tradiționale. Această recunoaștere a reprezentat premisa respingerii paradigmei ptolemeice de către Copernic, cât și a căutării sale pentru a găsi una nouă."

Copernic nu s-a trezit într-o zi că dintr-o dată trebuie el să creeze o paradigmă heliocentrică fără ca să fi realizat înainte problemele pe care paradigma ptolemeică le avea nu numai cu informația adițională dar totodată și cu problemele tradiționale pe care le rezolvase deja. De asemenea, paradigma ptolemeică nu s-a metamorfozat în paradigma lui Copernic printr-o acumulare de ajustări aplicate la ea însăși. Mai degrabă, ea a fost înlocuită de o paradigmă care era diametral opusă și complet incompatibilă cu aceasta. După cum afirma Leonard Brand, un profesor de biologie și paleontologie, adventist de ziua a șaptea: „A pune soarele în mijlocul universului este o opțiune și a pune pământul în mijloc este o alta. Nimeni nu poate face un compromis între cele două opțiuni, ci trebuie să o alegem fie pe prima, fie pe a doua" Ce legătură are această declarație cu subiectul interpretării păcatului?

Înțelegerea corectă a păcatului, care reprezintă informația, trebuie să fie așezată în paradigma corectă. Dacă acest lucru nu are loc, atunci nimeni nu poate să ajungă la o înțelegere corectă; acesta a fost și cazul lui Priestley, care nu a acceptat niciodată teoria combustiei oxigenului deoarece nu a pus vreodată la îndoială teoria flogisticului.

Analizând Tragedia veacurilor: paradigma filozofică grecească

Partea care a mai rămas din acest studiu se va ocupa de două paradigme diametral opuse în contextul operei clasice a lui Ellen White, Tragedia veacurilor, pentru a determina dacă definiția păcatului a fost o simplă descriere devoțională sau o declarație cu caracter teologic.

Aceia care au avut șansa de a studia Teologia istorică își pot da seama că părinții bisericești timpurii, Augustin și Toma de Aquino, au depins în mare măsură de filozofia greacă pentru a înțelege doctrina despre Dumnezeu, doctrina despre om și, prin interferență logică, doctrina despre păcat. Manuale standard, precum aceea a lui Roger E. Olson, Povestea Teologiei creștine: douăzeci de secole de tradiție și reformă, prezintă ideea potrivit căreia creștinismul a fost extrem de dependent de concepte filozofice grecești.

Olson a afirmat că neo-platonismul a fost acela care a modelat gândirea lui Augustin cu privire la Dumnezeu și relația lui Dumnezeu cu lumea. Această filozofie învață că întreaga realitate pământească își are sursa în realitățile cerești care sunt libere de timp și spațiu. Mai mult decât atât, realitățile pământești constituie o reduplicare a realității cerești. În zilele lui Augustin, caracteristicile platonice ale realității cerești au fost asociate pentru un timp cu natura lui Dumnezeu, acțiunile Sale și relația Sa cu lumea. Cu ajutorul filozofiei grecești, Augustin „a fost în stare să ofere anumite modele pentru gândirea creștină despre Dumnezeu, creațiune, păcat și rău, care de atunci au devenit pentru totdeauna profund înrădăcinate cel puțin în gândirea creștină occidentală."

Comentând despre augustinianism, Olson a declarat că „Acțiunea lui Dumnezeu este atotdeterminantă atât în istoria universală cât și în mântuirea individuală. Mulți oameni deja cunosc o parte din aceasta drept «predestinare» și automat o leagă de reformatorul secolului al XVI-lea, Jean Calvin."

Analiza lui Olson asupra logicii interioare a lui Augustin spune: „Dacă orice lucru bun pe care oamenii îl pot face este un dar al lui Dumnezeu, și dacă orice dorință a voinței omenești este o lucrare a lui Dumnezeu, și dacă Dumnezeu reprezintă realitatea atotdeterminantă, atunci singura concluzie firească care se poate trage este aceea că suveranitatea lui Dumnezeu predestinează tot ceea ce se întâmplă, aceasta incluzând atât păcatul și răul pe de o parte, cât și mântuirea și neprihănirea pe de altă parte. Cu toate că Augustin era rezervat în a atribui păcatul și răul lui Dumnezeu, logica interioară a teologiei lui luate per ansamblu duce în această direcție."

Motivul pentru care este important să petrecem ceva timp cu teologia lui Augustin este acela că reformatori magistrali precum Luther și Calvin, au avut înclinația de a accepta concepția lui Augustin cu privire la subiectul acesta. De asemenea, sunt unii adventiști care au înclinația de a-și întemeia concepția despre păcat, îndreptățire și sfințire pe concepția reformatorilor.

Care sunt implicațiile?

„Copilul nou născut, precum și omul aflat la jumătatea vieții sau cel în vârstă sunt decăzuți și vinovați, din cauza legăturii lor cu Adam." Augustin a afirmat că înainte de cădere Adam și Eva erau liberi să nu păcătuiască, însă după cădere „oamenii sunt liberi să păcătuiască, dar nu sunt liberi să nu păcătuiască." Prin urmare, păcatul, neprihănirea, mântuirea și condamnarea sunt în totalitate rezultatele hotărârii lui Dumnezeu, nu ale hotărârii tale. Dacă ai conlucrat cu Dumnezeu și ești mântuit, acest lucru a avut loc datorită faptului că El l-a hotărât, iar dacă ești pierdut, nu ai avut nicio legătură cu acest fapt.

Doctrina păcatului originar își are bazele în doctrina predestinației, așa cum a fost interpretată de filozofia greacă, și pornește de la premisa că libertatea trebuie definită de aceste structuri. În schimb, păcatul ca și călcare a legii trebuie văzut în contextul unei paradigme diferite, pentru a înțelege că aceasta implică faptul că individul este cu adevărat liber să nu păcătuiască. În conformitate cu paradigma filozofică grecească exprimată de Augustin însă, libertatea de a nu păcătui nu există. Mai mult, dacă aceasta este situația, atunci a defini păcatul ca o călcare a legii și a considera un om ca fiind responsabil pentru păcat nu are absolut nicio logică, dacă omul acela pur și simplu a adus la îndeplinire voința irezistibilă a unui Dumnezeu atotputernic. În contextul paradigmei filozofice grecești, păcatul ca și călcare de lege constituie o anomalie și este interpretată în aceeași măsură asemenea

lui Priestley, care a operat în interiorul limitelor teoriei flogisticului, concluzionând că gazul cu care el avea de a face era pur și simplu aer având o cantitate mai redusă decât cea normală de flogistic. Paradigma lui Priestley l-a împiedicat pe acesta să vadă că gazul acela era de fapt oxigen.

A fost Ellen White conștientă de legătura dintre filozofia păgână, predestinare și doctrina despre păcat, atunci când a afirmat că singura definiție a păcatului este călcarea legii?

O examinare a câtorva pasaje din Tragedia veacurilor dovedește că într-adevăr chiar așa stau lucrurile. Ea a spus că „Efortul permanent al lui Satana este de a prezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele probleme puse în joc în marea luptă. Denaturările lui slăbesc obligativitatea Legii divine și dau oamenilor îngăduința să păcătuiască." Prin urmare, declarația de misiune a vrăjmașului cuprinde reprezentarea greșită a naturii păcatului, deoarece el știe că rezultatul final va fi o micșorare a obligativității respectării Legii divine. În declarația care urmează Ellen White face legătura dintre filozofia păgână și nemurirea sufletului, ceea ce va afecta doctrina despre păcat.

Veacurile care au urmat au fost martore la o creștere continuă a rătăcirii în învățăturile susținute de Roma. Chiar și înainte de nașterea papalității, învățăturile filozofilor păgâni captivaseră atenția și-și exercitau influența în biserică. Mulți din cei care susțineau că sunt convertiți se țineau încă de învățăturile filozofiei lor păgânești și nu numai că ei continuau să le studieze, dar le impuneau și altora, socotindu-le mijloace de a-și extinde influența printre păgâni. Rătăciri serioase au fost introduse în felul acesta în credința creștină. Printre cele mai de seamă erau credința în nemurirea naturală a omului și conștiența lui în moarte. Această învățătură a pus temelia pe care Roma și-a întemeiat invocarea sfinților și adorarea fecioarei Maria. Din aceasta a izvorât și rătăcirea cu privire la chinurile veșnice pentru cel care rămâne nepocăit și care a fost încorporată, de timpuriu, în doctrina papală.

Așa cum Olson a observat, Ellen White a menționat în acest pasaj influența „filozofilor păgâni" care au acceptat creștinismul însă nu au renunțat la noțiunile lor păgâne. În loc de aceasta, ei le-au folosit pentru a combate gnosticismul și a-și extinde influența asupra păgânilor. Totuși, rezultatul final al folosirii acestor filozofii a fost că „rătăciri serioase au fost introduse în felul acesta în credința creștină."

Pe baza dihotomiei trup/suflet, experiența mântuirii, aceasta incluzând sfințirea, are loc în sufletul atemporal, care nu are nicio legătură cauzală cu trupul. Astfel, felul în care ne tratăm trupul nu are nimic de-a face cu păcatul deoarece problemele păcatului și a mântuirii aparțin tărâmului sufletului nemuritor, care reprezintă recipientul harului. Mai mult, trupul este locul în care domnește păcatul originar. În cadrul acestei paradigme, condamnarea este rezultatul faptului de a avea un trup păcătos, care include impulsuri, înclinații și dorințe, precum și gânduri, cuvinte și fapte. În cadrul paradigmei corecte însă, doar gândurile cultivate, cuvintele și faptele constituie călcare de lege, rezultând astfel în vinovăție și condamnare.

Mai mult decât atât, Ellen White a afirmat că una dintre cele mai proeminente „rătăciri serioase", așa cum le-a numit ea, a fost învățătura nemuririi sufletului, care a venit direct din filozofia greacă. Nemurirea sufletului, așa cum este considerată în cadrul paradigmei filozofiei lui Platon, preia suveranitatea absolută a lui Dumnezeu și decăderea totală a omului. Atâta vreme cât se află în această stare complet decăzută, condiția omului este lipsită de speranță. El este născut în lumea aceasta fiind deja vinovat și condamnat pentru păcatul lui Adam. Singura libertate pe care o deține este libertatea de a păcătui. El nici măcar nu este capabil să aleagă a nu păcătui. Aceste două puncte cardinale, suveranitatea absolută a lui Dumnezeu și totala depravare a omului au pus bazele pentru ceea ce ea a menționat sub numele de impulsul irezistibil al harului divin.

În declarația care urmează se poate vedea legătura dintre harul irezistibil, decretele divine (predestinare), și doctrina despre păcat. Temelia pentru această relație decurge din nemurirea naturală, iar rezultatul final este acela că păcatul este despărțit de călcarea Legii.

Alții, deși admiteau perpetuitatea Legii, declarau că nu era necesar ca pastorii să-i îndemne pe oameni la ascultarea față de preceptele ei, deoarece aceia pe care Dumnezeu i-a ales pentru mântuire «erau conduși de către impulsul irezistibil al harului divin să practice evlavia și virtutea», în timp ce aceia care erau condamnați la osândă veșnică «nu aveau puterea să asculte de legea divină». Alții, care mai susțineau că «cei aleși nu pot cădea din har și nici să piardă favoarea divină», au ajuns la concluzia și mai deplorabilă că «faptele rele pe care le fac nu sunt în realitate atât de păcătoase și nici nu trebuiau considerate o călcare a Legii divine și, în consecință, nu au nevoie să-și mărturisească păcatele sau să scape de ele prin pocăință.» (McClintock și Strong, Enciclopedia, art. „Antinomians"). De aceea ei declarau că și cel mai dezgustător păcat, socotit de toată lumea ca o călcare gravă a Legii divine, nu este păcat în ochii lui Dumnezeu, dacă este săvârșit de unul dintre aleși, «deoarece aceasta este una dintre caracteristicile esențiale și distincte ale celui ales, care nu poate face nimic care ar fi neplăcut lui Dumnezeu sau interzis de Legea Sa». […}

Doctrina decretelor divine, în sensul că mai dinainte caracterul unui om a fost fixat în mod definitiv, i-a condus pe mulți oameni la o respingere reală a Legii lui Dumnezeu.

„Augustin a proclamat ceea ce generațiile de teologi de mai târziu vor ajunge să numească «alegerea necondiționată» și «harul irezistibil». Cu alte cuvinte, Dumnezeu alege din omenirea sortită pierzării pe câțiva care să primească darul credinței prin har, iar pe ceilalți îi lasă să sufere condamnarea meritată. Aceia care sunt aleși să primească darurile harului nu pot să se împotrivească acestuia."

Implicația este clară, și anume că păcatul nu are nimic de a face cu călcarea Legii. Dacă Dumnezeu a hotărât ca tu să fii neprihănit, atunci nu poți să te împotrivești voinței Sale. Mai mult, din moment ce ai fost decla-

rat neprihănit, păcatul nu are nimic de a face cu deciziile tale. Conceptele de libertate, alegere și păcat, care au fost amintite, trebuie să fie interpretate în contextul gândirii filozofice grecești, iar când acest lucru are loc, un om este fie mântuit, fie pierdut, prin hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu. Păcatul este separat pentru totdeauna de alegere, iar dezvoltarea caracterului a fost deja stabilită de Dumnezeu.

În paragraful următor, Ellen White declară că tradiția și interpretările greșite au întunecat învățătura biblică despre păcat și despre felul cum Dumnezeu tratează problema acestuia:

Originea păcatului și motivul existenței lui constituie, pentru multe minți, un izvor de mare încurcătură. Oamenii văd lucrarea răului, cu urmările lui grozave de vai și distrugere, și se întreabă cum pot exista toate acestea sub suveranitatea Aceluia care este nemărginit în înțelepciune, în putere și în dragoste. Iată o taină căreia nu-i găsesc nici o explicație. În nesiguranța și îndoiala lor, sunt orbi față de adevărurile descoperite lămurit în Cuvântul lui Dumnezeu și esențiale pentru mântuire. Sunt unii care, în căutarea lor cu privire la existența păcatului, încearcă să cerceteze ceea ce Dumnezeu nu le-a descoperit; și ca urmare nu găsesc nici o rezolvare pentru greutățile lor; și unii ca aceștia, mânați de dispoziția de a se îndoi și de a căuta nepotriviri, fac din aceasta o scuză pentru lepădarea cuvintelor Sfintelor Scripturi. Alții însă nu ajung la nici o înțelegere mulțumitoare a marii probleme a răului din cauză că tradiția și interpretarea greșită au întunecat învățătura Bibliei cu privire la caracterul lui Dumnezeu, la natura guvernării Sale și la modul în care El tratează păcatul.

Potrivit lui Ellen White, nemurirea sufletului conduce la două erori fundamentale. Pe de o parte avem doctrina chinului veșnic. Mai este însă și cealaltă extremă, aceea a mântuirii universale, care este de asemenea întemeiată pe nemurirea sufletului, doctrină aceasta afectând în mod serios pe aceea cu privire la păcat.

O mare categorie de oameni, pe care învățătura despre chinurile veșnice îi revoltă, sunt conduși către o rătăcire opusă acesteia. Ei văd că Scripturile Îl prezintă pe Dumnezeu ca o ființă a iubirii și milei și nu pot crede că El încredințează făpturile Sale focului unui iad care este veșnic. Dar, susținând că sufletul este nemuritor de la natură, nu văd o altă alternativă, ci doar să ajungă la concluzia că toată omenirea va fi în cele din urmă mântuită. Mulți privesc amenințările Bibliei ca fiind destinate numai să-i îngrozească pe oameni, determinându-i să asculte, dar nu ca să fie împlinite literal. Astfel, păcătosul poate trăi în plăceri egoiste, disprețuind cererile lui Dumnezeu, și cu toate acestea așteaptă să fie în cele din urmă primit în harul Său. O astfel de învățătură care se încrede în mila lui Dumnezeu, dar care nesocotește dreptatea Sa, este plăcută inimii firești și îi încurajează pe cei nelegiuiți în nelegiuirea lor.

Pentru a întări legătura dintre sufletul nemuritor și efectul acestei idei asupra doctrinei despre păcat, Ellen White a citat o parte dintr-o predică a unui pastor universalist, care oficia la serviciile funerare ale unui tânăr nereligios. În acea predică pastorul a citat din 2 Samuel 13:39, unde se afirmă că David „a fost mângâiat cu privire la Amnon, văzându-l mort.”

«Și de ce așa? Pentru că, prin ochiul profeției, el [David] putea privi înainte la un viitor glorios, să vadă că fiul lui, scăpat de toate ispitele, eliberat de robie și curățit de stricăciunea păcatului, după ce a fost făcut îndeajuns de sfânt și luminat, a fost primit în adunarea spiritelor înălțate în bucurie. Singura lui mângâiere a fost aceea că, fiind mutat din această stare de păcat și de suferință, iubitul lui fiu se dusese acolo unde adierile plăcute ale Duhului Sfânt aveau să se reverse peste sufletul lui întunecat, acolo unde aveau să fie descoperite minții lui înțelepciunea cerului și adierile dulci ale iubirii nemuritoare și în felul acesta era pregătit cu o fire sfințită să se bucure de odihnă și de societatea moștenirii cerești.

În aceste gânduri, am dori să se înțeleagă că noi credem că mântuirea în ceruri nu depinde de nimic din ceea ce facem în această viață; nici de o schimbare actuală a inimii, nici de credința de acum sau o mărturisire a religiei.»

[…] El [pretinsul slujitor al lui Hristos] declară că cei mai mari păcătoși — criminalul, hoțul și adulterul — după moarte vor fi pregătiți să intre în strălucirea veșnică.

Doctrina nebiblică a păcatului originar este legată în mod indisolubil de decăderea completă a omului în această predică. Predica afirma că nu este posibil să fii liber de corupția păcatului înainte de moarte, cum de altfel nu este posibil nici a trăi o viață sfântă. Doar moartea sau cea de-a doua venire sunt acelea care fac lucrurile acestea posibile. Concepțiile despre nemurirea sufletului, păcatul originar și decăderea completă a omului conduc direct la concluzia că păcatul nu are nimic de a face cu alegerea. În plus, să observăm legătura dintre nemurirea sufletului, evenimentele ultimelor zile și doctrina despre păcat în următoarele afirmații:

Atunci când sunt determinați să creadă că cei morți vin în adevăr să comunice cu ei, Satana îi face să apară pe aceia care au intrat în mormânt nepregătiți. Ei pretind că sunt fericiți în cer și că ocupă o poziție înaltă și în felul acesta este răspândită rătăcirea că nu se face nici o deosebire între cei drepți și cei păcătoși. […] Legea lui Dumnezeu este dată la o parte, Duhul harului este disprețuit, sângele legământului — socotit ca un lucru nesfânt. Duhurile rele nu recunosc dumnezeirea Domnului Hristos și Îl pun chiar pe Creator pe aceeași treaptă cu ele. În felul acesta, sub o înfățișare nouă, marele răzvrătit își continuă lupta împotriva lui Dumnezeu, începută în ceruri și continuată timp de aproape șase mii de ani pe pământ.

El îi ispitește pe oameni să abuzeze în ceea ce este îngăduit, făcându-i ca prin necumpătare să slăbească puterile fizice, mintale și morale. El a distrus și distruge mii de oameni prin îngăduirea patimilor, brutalizând în felul acesta toată firea omului. Și pentru a-și completa lucrarea, declară prin mijlocirea spiritelor că „o cunoaștere adevărată îl așează pe om mai presus de orice lege”, că „tot ce există este bun”, că „Dumnezeu nu condamnă” și că „toate păcatele săvârșite sunt nevinovate”. Când oamenii sunt aduși astfel să creadă că dorința este

legea cea mai înaltă, că libertatea este îngăduință și că omul este răspunzător numai față de sine, cine se mai miră că stricăciunea și depravarea mișună în toate părțile? Mulțimile primesc însetate învățăturile care le lasă libertatea să asculte de îndemnurile inimii firești. Frâiele stăpânirii de sine sunt lăsate pe seama poftei, puterile minții și ale sufletului sunt supuse pornirilor animalice, iar Satana aruncă bucuros în plasa lui mii de oameni dintre aceia care pretind că sunt urmași ai lui Hristos.

Astfel, cauza primară care conduce la ideea că păcatul nu are de-a face cu alegerea se află în doctrina nemuririi sufletului și aceea a decretelor divine, doctrine care izvorăsc din paradigma filozofică grecească. Consecințele pentru cristologie și chestiunile ce țin de stilul de viață care decurg de aici sunt enorme.

De două ori s-a referit Ellen White la papalitate ca un sistem. Într-o ocazie ea l-a descris ca fiind un „sistem uriaș de religie falsă." Într-o altă ocazie l-a numit drept un „sistem gigantic de amăgire." În studiul științelor naturale, Kuhn a observat că paradigmele sunt incompatibile. Aceasta înseamnă că informația poate fi interpretată doar fie printr-un sistem, fie prin celălalt, dar niciodată printr-un amestec al celor două. Până în acest punct am analizat doar paradigma filozofică grecească, însă Ellen White s-a referit de asemenea la o altă paradigmă prin prisma căreia putem vedea doctrina păcatului.

Sanctuarul / Paradigma Marii lupte

Subiectul sanctuarului a fost cheia care a descuiat taina înțelegerii dezamăgirii din anul 1844. El a deschis vederii un sistem complet al adevărului, legat și armonios, arătând că mâna lui Dumnezeu dirijase marea mișcare adventă, și a descoperit totodată și datoria prezentă, poziția și lucrarea poporului Său.

Într-un alt pasaj ea face referire la sanctuarul din cer ca fiind chiar centrul lucrării lui Hristos în folosul oamenilor:

Toți aceia care au primit lumină cu privire la acest subiect trebuie să dea mărturie despre adevărurile mari pe care Dumnezeu le-a încredințat lor. Sanctuarul din ceruri este chiar centrul lucrării lui Hristos în favoarea oamenilor. El cuprinde orice suflet care trăiește pe pământ. El deschide privirii Planul de Mântuire, aducându-ne foarte aproape de încheierea vremii și descoperindu-ne sfârșitul plin de biruință, în lupta dintre neprihănire și păcat. Este de o importanță copleșitoare ca toți să cerceteze cu grijă aceste subiecte și să fie în stare să dea un răspuns oricui le cere socoteală de nădejdea care este în ei.

Dacă însuși Planul de Mântuire trebuie interpretat în contextul doctrinei sanctuarului atunci, în virtutea logicii consecvente, doctrina despre păcat trebuie de asemenea înțeleasă în contextul aceleiași paradigme. Un studiu al paragrafului care urmează are implicații la doctrina despre păcat.

Aceia care vor trăi pe pământ atunci când Domnul Hristos va mijloci în Sanctuarul de sus va trebui să stea în fața unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curățite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare, trebuie să fie biruitori în lupta cu cel rău. În timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din Sanctuar, în mijlocul poporului lui Dumnezeu trebuie să se producă o lucrare deosebită de curățire, de îndepărtare a păcatelor. Această lucrare este mai clar prezentată în soliile din Apocalipsa capitolul 14.

Acest pasaj se află într-o contradicție clară cu câteva domenii deja discutate în contextul paradigmei filozofice grecești. Acesta menționează ideea curățirii de păcat și a îndepărtării păcatului. În paradigma anterioară, vinovăția și condamnarea decurg din simplul fapt de a avea un trup păcătos (n. tr.: carne păcătoasă sau, în traducerea Cornilescu, fire pământească), care conține înclinații. Acestea au fost dobândite prin moștenire și nu sunt eliminate la convertire. A deveni curățit de păcat și a îndepărta păcatul nu este același lucru cu eliminarea trupului păcătos. Firea păcătoasă pe care am primit-o ca moștenire va fi eradicată doar la a doua venire. Așadar paragraful de mai sus nu are cum să facă referire la aceasta. Trebuie prin urmare ca acesta să se refere la păcat ca fiind călcare de lege, deoarece este posibil a fi biruitor asupra gândurilor, cuvintelor și faptelor.

Dacă păcatul trebuie să fie abandonat, prin „harul lui Dumnezeu și efortul lor stăruitor", atunci oamenii trebuie să aibă atât libertatea de a păcătui, cât și de a nu păcătui. Ceea ce înseamnă că paradigma biblică nu susține ideea decăderii totale și a robiei voinței.

Aceia care Îl urmează pe Isus prin credință în marea lucrare de ispășire sunt cei care primesc binefacerile mijlocirii Sale în favoarea lor, în timp ce aceia care leapădă lumina care scoate în evidență această lucrare de slujire nu sunt ajutați prin ea.

O mântuire care putea fi cumpărată cu bani era mai ușor de câștigat decât aceea care cerea pocăință, credință și luptă stăruitoare pentru a birui păcatul.

Aceste declarații sunt în dezacord cu doctrina decretelor divine și a decăderii totale menționate în paradigma anterioară. În schimb ele se armonizează în mod perfect cu ideea de păcat ca și călcare a Legii. „[Satana] își va atinge ținta numai atunci când oamenii se vor supune de bunăvoie ispitirilor sale." Această definiție a ispitei și a păcatului poate avea o logică numai în lumina temei marii lupte, în care oamenii au o libertate deplină.

Declarația următoare, care este formulată în cadrul paradigmei sanctuarului și a marii lupte, are mari implicații cu privire la păcat, ispită, biruință și cristologie:

Acum, când Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, trebuie să căutăm să devenim desăvârșiți în Hristos. Nici măcar printr-un gând Mântuitorul nostru n-a putut fi adus să Se supună puterii ispitei. Satana găsește în inimile omenești un loc unde-și poate câștiga un punct de sprijin; o dorință păcătoasă este nutrită, prin care ispitele lui își manifestă puterea. Dar Hristos a declarat despre sine: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine" (Ioan 14:30). Satana n-a putut găsi nimic în Fiul lui Dumnezeu care să-i fi oferit posibilitatea biruin-

ței. El păzise poruncile Tatălui Său și în El nu era nici un păcat pe care Satana să-l poată exploata spre folosul lui. Aceasta este starea în care trebuie să fie găsiți aceia care vor sta în timpul strâmtorării.

„În viața aceasta, trebuie să îndepărtăm păcatul de la noi prin credința în sângele ispășitor al lui Hristos. […] Domnul ne pune mereu înainte nu calea pe care am fi ales-o noi și care ni se pare mai ușoară și mai plăcută, ci adevăratele ținte ale vieții. Ne rămâne nouă să colaborăm cu mijloacele pe care le folosește cerul în lucrarea de a aduce caracterele noastre în asemănare cu Modelul divin. Nimeni nu poate neglija sau amâna această lucrare decât cu periclitarea cea mai înfricoșată a sufletului."

Următoarele puncte din acest pasaj indică faptul că definiția păcatului, ca fiind călcarea Legii, este singura definiție corespunzătoare:

„Nici măcar printr-un gând Mântuitorul nostru n-a putut fi adus să Se supună puterii ispitei."
„Satana găsește în inimile omenești un loc unde-și poate câștiga un punct de sprijin; o dorință păcătoasă este nutrită."
„În viața aceasta, trebuie să îndepărtăm păcatul de la noi."
„Domnul ne pune mereu înainte nu calea pe care am fi ales-o noi."
„Ne rămâne nouă să colaborăm."

În paragraful următor, Ellen White declară că întinarea și contaminarea au loc numai când un om este liber să nu păcătuiască:

„Satana L-a atacat pe Hristos cu ispitele cele mai amăgitoare și mai cumplite, dar a fost respins de fiecare dată. Acele lupte au fost duse în favoarea noastră; biruințele acelea fac pentru noi biruința posibilă. Hristos va da putere tuturor acelora care-L caută. Nici un om nu poate fi biruit de Satana fără consimțământul lui. Ispititorul nu are putere să stăpânească voința sau să constrângă sufletul ca să păcătuiască. El poate întrista, dar nu poate contamina. El poate provoca agonie, dar nu poate mânji. Faptul că Hristos a biruit ar trebui să le inspire urmașilor Lui curaj de a lupta bărbătește în lupta împotriva păcatului și a lui Satana."

Iar în paragraful care urmează vedem că este călcarea cu bună-știință a Legii lui Dumnezeu aceea care desparte sufletul de Dumnezeu:

„Să nu se amăgească nimeni cu credința că poate deveni sfânt, în timp ce calcă de bunăvoie una din cerințele lui Dumnezeu. Săvârșirea unui păcat cunoscut aduce la tăcere mărturia glasului Duhului și des-parte sufletul de Dumnezeu. „Păcatul este călcarea Legii." Și „oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut" (1 Ioan 3:6). Deși Ioan, în epistolele sale, zăbovește atât de mult asupra dragostei, nu ezită totuși să descopere adevăratul caracter al acelei clase de oameni care pretind că sunt sfințiți, în timp ce trăiesc călcând Legea lui Dumnezeu. "

Odată ce tema sanctuarului/marii lupte este înțeleasă ca fiind paradigma, singura definiție corespunzătoare a păcatului este aceea că păcatul este călcarea Legii. Mai mult, ființele omenești sunt agenți morali liberi, răspunzători pentru felul cum se raportează la Legea lui Dumnezeu. Abandonarea păcatului nu se referă la firea pământească, ci la faptele firii. Moștenirea unei naturi păcătoase de la Adam nu contaminează caracterul nostru, nici nu ne face să fim vinovați; ci călcarea Legii face acest lucru. De asemenea, moștenirea unei firi păcătoase nu distruge capacitatea unui om de a alege să fie liber de păcat. Fără harul lui Dumnezeu, omul nu are puterea să asculte, dar aceasta nu trebuie confundat cu incapacitatea de a alege, deoarece atunci când omul alege să asculte, harul și puterea lui Dumnezeu acced în viața lui.

Concluzie

Munca unui teolog consistă în a judeca de la paradigmă la informații. Având aceasta în vedere, insistența lui Ellen White asupra faptului că „singura noastră definiție a păcatului" este „călcarea Legii" este în realitate o declarație teologică pentru următoarele motive: 1) ea a respins paradigma filozofiei grecești care a produs concepțiile nemuririi naturale, a decăderii totale și doctrina decretelor divine, care consideră păcatul ca fiind separat total de alegere, iar 2) când Ellen White s-a referit la abandonarea păcatului prin conlucrarea cu harul lui Dumnezeu prin efort stăruitor, care include credință și pocăință, declarațiile ei presupun că oamenii au o adevărată libertate de a alege cui vor să-i slujească fără constrângere, manipulare, sau forță. Mai mult, aceste declarații sunt plasate în cadrul paradigmei sanctuarului / marii lupte.

Marea diferență dintre cei care sunt mântuiți și cei pierduți presupune 1) corecta interpretare a harului lui Dumnezeu, 2) adevărata libertate de alegere, fără forță sau constrângere, iar 3) judecata are logică numai dacă păcatul este definit ca fiind călcarea Legii. Faptul că cineva are trupul păcătos nu are nimic de-a face cu faptul că acesta este salvat sau pierdut. La sfârșitul celor 1000 de ani, aceia care au avut odată trupul păcătos sunt în interiorul zidurilor Noului Ierusalim, în timp ce aceia care încă se războiesc împotriva lui Dumnezeu sunt afară. De ce unii sunt înăuntru iar alții sunt afară? Pot fi luate în calcul doar două opțiuni: 1) fie aceea în care doctrina despre păcat este interpretată pe baza decretelor divine prin filozofia greacă, 2) fie aceea în care doctrina despre păcat este interpretată prin paradigma sanctuarului / marii lupte ca și călcare a legii.

Nu este într-o măsură mai mare cu putință să combinăm cele două paradigme, decât este posibil să folosim în același timp pământul și soarele ca modele pentru a explica mișcarea planetară. O persoană va trebui să aleagă dintre cele două o paradigmă cu care să lucreze, întocmai cum trebuie să aleagă definiția corectă a păcatului. Atunci când Lavoisier a pus la îndoială paradigma predominantă, el a descoperit că avea de a face cu oxigenul. Acea descoperire a dus la o revoluție în chimie. Dacă îngăduim ca păcatul să fie văzut în cadrul paradigmei corecte, atunci poate că o revoluție teologică ar putea conduce la acel fel de evlavie practică despre care Ellen White ne-a împărtășit.

Karl Tsatalbasidis, pastor

Studiu semantic al unui cuvânt

Selecție din cartea lui Ralph Larson The Word Was Made Flesh (Cuvântul S-a făcut trup), p. 22-28

Ellen White a scris cu privire la cuvintele folosite de scriitorii Bibliei:

„Biblia trebuia dată în limbajul omenesc. … Înțelesuri diferite pot fi exprimate de același cuvânt. Nu există câte un cuvânt pentru fiecare idee distinctă." – Solii alese, vol. 1, 20.
(Din moment ce propriile ei scrieri sunt date de asemenea în limbaj omenesc, putem aplica și în cazul lor principiul enunțat mai sus.)

Pasiuni — control

În unele pasaje, Ellen White folosește cuvântul pasiuni (eng. passions) pentru a descrie ceva ce trebuie supus controlului:

„… apetitul și pasiunile lui [Adam] erau sub controlul rațiunii." – Patriarhi și Profeți, 45. (Observă că nici înainte de cădere Adam nu era un om fără pasiuni.)
„Cuvintele, practicile, pornirile inimii (eng. passions) [lui Pavel] – toate erau aduse sub stăpânirea (eng. control) Duhului lui Dumnezeu." – Faptele apostolilor, 315.
„Bărbat cu aceleași slăbiciuni (eng. passions) ca ale noastre, [Daniel] este descris de pana inspirației ca fiind fără greșeală (eng. without fault – fără vină)." – Profeți și regi, 546.
„Pofta și pasiunile ar trebui înfrânate și aduse sub controlul unei conștiințe luminate …" – Mărturii, vol. 3, 491.
„Fiecare creștin adevărat își va stăpâni (eng. control) apetitul și pasiunile." – Mărturii, vol. 3, 569-570.
„Tinerilor noștri le lipsesc mamele care să-i învețe chiar din leagăn să-și stăpânească pasiunea …" – Mărturii, vol. 3, 564-565.

Înclinații (tendințe) — control

De asemenea, în unele pasaje Ellen White folosește cuvântul înclinații/tendințe (eng. propensities) pentru a descrie ceva ce trebuie controlat/stăpânit (eng. controlled). Putem observa în primele dintre aceste pasaje faptul că pasiunile (passions) și înclinațiile (propensities) sunt amintite în același context, precum și ideea că Hristos a biruit prin controlul acestora:

„… pentru ca pasiunile (passions) și apetitul vostru să poată fi supuse controlului rațiunii … înclinațiile (propensities) noastre firești trebuie stăpânite; altfel, niciodată nu putem birui cum a biruit Hristos." – Mărturii, vol. 4, 235.
„… făcându-i pe oameni în stare să-și pună toate înclinațiile (propensities) sub controlul puterilor superioare …" – Mărturii, vol. 3, 491.
„Și-a adus familia la regulile lui rigide, dar n-a reușit să-și stăpânească înclinațiile senzuale (eng. animalic)." – Mărturii, vol. 2, 378.
„Orice tendințe (eng. propensities) animalice trebuie să fie supuse puterilor mai înalte ale sufletului." – Căminul advent, 128. (Notă: Ellen White folosește cuvântul animalic în sensul de biologic)
„Dacă un intelect luminat ține frâiele, controlând pornirile (eng. propensities) instinctuale, animalice, ținându-le în subordonare față de puterile morale, Satana știe foarte bine că puterea sa de a-l birui cu ispite este foarte mică …" – Solii către tineret, 237.

Astfel de pasiuni și/sau înclinații trebuie să fi avut Ellen White în vedere atunci când a scris despre Hristos:

„Deși a avut întreaga putere a pasiunilor omenești, El nu a consimțit niciodată să făptuiască vreun act care să nu fie curat, înălțător și nobil." – HP, 155.
„El a fost asemenea fraților Săi în toate lucrurile, cu aceleași înclinații (eng. susceptibilities) mentale și fizice." – RH, 2 octombrie 1885. (Dicționarul Roget's Thesaurus listează susceptibilities și propensities ca fiind sinonime)

Deci El a avut aceste pasiuni și înclinații dar le-a controlat, trăind astfel o viață fără păcat. O astfel de experiență ne este nouă recomandată.
În cele ce urmează vom observa o folosire foarte diferită a cuvintelor patimi/pasiuni (eng. passions) și înclinații/tendințe (eng. propensities).

Pasiuni–Eliminate

În unele pasaje, Ellen White folosește cuvântul pasiuni (passions) pentru a descrie ceva ce trebuie eliminat:

„Când acesta [harul lui Hristos] este sădit în inimă, el va îndepărta patimile (eng. evil passions) care provoacă cearta și dezbinarea.” – Hristos lumina lumii, 305.

„Pasiunile (eng. passions) nesfinte trebuie răstignite.” – Slujitorii Evangheliei, 128.

„Voința și pasiunile (eng. passions) nesfințite trebuie răstignite.” – Mărturii, vol. 3, 84.

„ … pasiunile (eng. passions) rele … toate trebuie biruite” – Mărturii, vol. 3, 115.

„Oricare ar fi obiceiul rău și patima cea rea (eng. master passion), care din cauza îndelungatei practicări a robit sufletul și trupul, Hristos e în stare și dorește să te elibereze.” – Hristos lumina lumii, 203.

„Iritarea, înălțarea de sine, mândria, patima (eng. passion) . . . trebuie să fie biruite.” – Mărturii, vol. 4, 527.

După cum în lista precedentă am găsit o echivalare a cuvântului pasiune (eng. passion)) cu înclinație (eng. propensity), aceeași echivalare o găsim aici:

„Ele [soțiile] sunt considerate niște unelte puse în slujba satisfacerii înclinațiilor josnice, desfrânate (eng. low, lustful propensities). Și foarte multe femei se supun să devină roabe ale înclinațiilor desfrânate (eng. lustful passion)” – Mărturii, vol. 2, 474.

Cu toate că folosirea expresiilor următoare este mai degrabă descriptivă, este evident că doar controlul nu ar fi o soluție adecvată pentru astfel de probleme.

„Pasiuni depravate; patimi josnice; pasiune vulgară, josnică; pasiuni diabolice (eng. depraved passions; base passions, base, low passion; hellish passions).” – Mărturii, vol. 2, 474.

„Pasiuni stricate (eng. corrupt passions).” – Mărturii, vol. 2, 410.

„Pasiuni amare sau nenorocite (eng. bitter or baleful passions).” - 2BC, 1017

„Pasiuni josnice (eng. gross passions).” – Mărturii, vol. 3, 475.

„Patimă criminală (eng. murderous passion).” – Patriarhi și profeți, 658.

„Pasiuni pervertite (eng. perverted passions).” – Dietă și hrană, 238.

„Pasiuni vicioase (eng. vicious passions).” – Mărturii, vol. 2, 468.

Creștinii ar realiza puțin prin simpla limitare a indulgenței pentru astfel de pasiuni, așa cum cuvântul control din lista anterioară ar fi putut indica. Acest tip de pasiune însă trebuie să fie eliminată.

Înclinații (tendințe)–Eliminate

De asemenea, în unele pasaje Ellen White folosește cuvântul înclinații pentru a descrie ceva care trebuie eliminat:

„Dar chiar dacă înclinațiile (eng. propensities) lor rele ar putea să li se pară la fel de prețioase precum mâna dreaptă sau ochiul drept, lucrătorul trebuie să se despartă (eng. separated) de acestea, sau altfel el nu poate fi primit de Dumnezeu.” – Mărturii pentru pastori, 171-172.

„Va trebui să renunțe (eng. discarded.) la tendințele spre amuzament și plăcere.” (Nonsense and amusement-loving propensities should be discarded.) – Solii către tineret, 42.

Cu toate că este o folosire mai degrabă descriptivă, se pare că în cazurile următoare a controla nu ar constitui o soluție adecvată la problema înclinațiilor:

„Înclinațiile iubirii de bani” (Money-loving propensities). – Mărturii, vol. 3, 545.

„Înclinații iubitoare de scandal.” (Scandal-loving propensities)” – Mărturii, vol. 5, 57.

„Înclinații egoiste.” (eng. selfish propensities)” – Mărturii, vol. 7, 204.

„Înclinație de a face planuri” (eng. scheming propensity – mărturia este adresată unui frate înclinat spre afaceri n.tr.). – Mărturii, vol. 4, 351.

„Înclinații senzuale” (eng. lustful propensity). – Dietă și hrană, 389.

Între acestea, este încurajator să citim:

„Noi nu trebuie să mai păstrăm nici o înclinație păcătoasă.” - RH, 24 aprilie 1900.

Prin urmare, trebuie că acest tip de pasiuni și / sau înclinații a avut în vedere Ellen White atunci când a scris despre Hristos:

„El a fost un mare petiționar, neavând pasiunile (eng. not possessing the passions) firii noastre căzute, dar înconjurat de infirmități asemănătoare, ispitit în toate privințele, cum suntem și noi.” - Mărturii, vol. 2, 509.

„El ne este frate în slăbiciunile noastre, dar nu în a le avea ca patimi.” (eng. not in possessing like passions.) - Mărturii, vol. 2, 202.

„În El nu a existat nici măcar pentru o clipă vreo înclinație spre rău.” - 5BC, 1128

Concluzii

Ellen White a fost conștientă de faptul că aceleași cuvinte sunt uneori folosite pentru a exprima idei diferite.

Găsim un astfel de exemplu în folosirea cuvintelor pasiuni și înclinații. Ea folosește ambele cuvinte în două moduri diferite. Ea echivalează pasiunile cu înclinațiile în fiecare din cele două utilizări diferite. În una dintre utilizări, atât cuvântul pasiuni cât și înclinații,sunt folosite pentru a descrie ceva care creștinii trebuie să controleze, dar că, prin însăși natura lucrurilor, acestea trebuie să rămână și nu pot fi eliminate din experiența lor. În această utilizare ea tinde să lege cuvântul înclinație/tendință cu termeni descriptivi precum animalic, omenesc, firesc etc

În cealaltă utilizare ambele cuvinte – pasiuni și înclinații - sunt folosite pentru a descrie ceva care creștinii nu trebuie să păstreze, ci trebuie să elimine. Pentru problema unor astfel de pasiuni și înclinații controlul nu constituie o soluție adecvată. În această utilizare ea tinde să lege cuvântul tendință/înclinație cu termeni descriptivi cum ar fi rea, păcătoasă, senzuală, etc

Cu referire la Hristos, ea indică faptul că El a avut o categorie de pasiuni și înclinații, dar nu și cealaltă. Astfel, declarațiile sale cu privire la acest subiect ar trebui să fie văzute ca fiind complementare și nu contradictorii. Pentru comparație, să punem împreună câteva declarații:

Pasiuni

„Deși a avut întreaga putere a pasiunilor omenești, El nu a consimțit niciodată să făptuiască vreun act care să nu fie curat, înălțător și nobil.” – HP, 155.

„El a fost un mare petiționar, neavând pasiunile firii noastre căzute, dar înconjurat de infirmități asemănătoare, ispitit în toate privințele, cum suntem și noi.” – Mărturii, vol. 2, 509.

Înclinații

„El a fost asemenea fraților Săi în toate lucrurile, cu aceleași înclinații” (eng. susceptibilities) mentale și fizice. (dicționarul Roget’s Thesaurus listează susceptibilities și propensities ca fiind sinonime.)

„Înclinațiile (propensities) noastre firești (eng. natural) trebuie stăpânite; altfel, niciodată nu putem birui cum a biruit Hristos.” – Mărturii, vol. 4, 235.

„În El nu a existat nici măcar pentru o clipă vreo înclinație spre rău.” (eng. evil) - 5BC, 1128.

Ralph Larson

VĂ RECOMANDĂM ȘI ARTICOLELE:

Păcătoși prin alegere

și

Sunt toți oamenii condamnați la naștere?

Disponibile pe site-ul www.zguduireaadventismului.ro, la arhiva lunii septembrie 2014.

Păcatul originar în prepublicarea cărții

Questions on Doctrine

Oare de ce un lucru evident este imposibil de înțeles pentru unii? Încă se mai afirmă faptul că *Questions on Doctrine* nu a făcut niciun rău bisericii, cu toate că până și semi-fordianul George Knight ne spune că această carte a fost cea mai dezbinătoare carte din istoria adventismului, dar probabil că dezbinarea produsă nu este o problemă atâta timp cât frâiele bisericii stau unde trebuie. Unii insistă că este nepotrivit a vorbi despre acest subiect în Romania, deoarece problemele americane nu ne-au afectat pe noi și nici teologia noastră nu a fost afectată. Alții, pe de altă parte, și-au pus la bătaie chiar și slujba dacă cineva le demonstrează că o mână de oameni au schimbat cursul teologiei adventiste.

Pentru ei, dar și pentru alții, care văzând atât de multă siguranță la cei amintiți mai sus, nu îndrăznesc să creadă adevărul, este necesară o dovadă în plus. Dezavantajul nostru este că stăm prea departe de Loma Linda, dar cine are cunoștințe mai apropiate poate să se documenteze. La sediul unde sunt păstrate o parte din documentele bisericii se află unul indexat sub numărul 3773.01, *Seventh-day Adventists Answer Questions on Doctrine* (Pre-Publication Manuscript Copy), *This We Believe*, Replies to a Group of Questions Concerning the Faith of Seventh-day Adventists, Part II, Question 42, „The Judgment in the Setting of the Arminian Concept," p. 3 - 4.

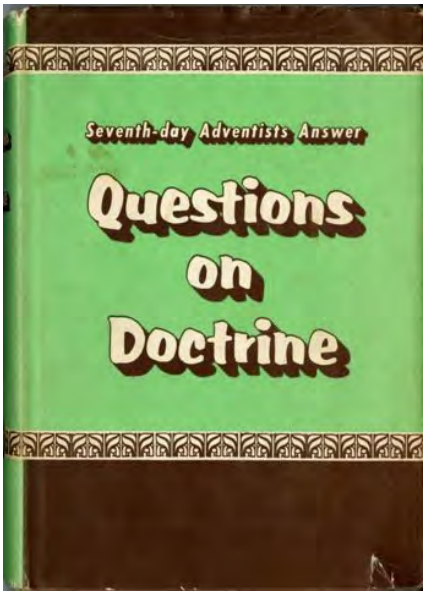

Despre ce este vorba? O perioadă de timp, cei trei editori ai cărții, au adus spre editare ceea ce ei scriau. Aceasta până la un punct, când au decis să nu mai permită editări la textul lor (vezi cartea *La răscruce de drumuri* și prezentarea *Semnificația cărții „Questions on Doctrine"* – Herbert E. Douglass). Documentul amintit mai sus este o copie a unui material pregătit de cei trei, conținutul căruia ar fi trebuit să apară în cartea *Questions on Doctrine.* Documentul este o dovadă a faptului că acești autori au încercat să introducă în carte doctrina păcatului originar. Dacă ar fi să dăm crezare spuselor președintelui Conferinței Generale, R. Figuhr, care într-un articol din Review dă dreptate unui oponent al adventismului, conceptul acesta ar fi existat în teologia adventistă și apriori publicării cărții *Questions on Doctrine*:

> „În vreme ce toate acestea sunt interesante, punctul de interes special este mărturia sa (n.tr. DeHaan) pentru faptul că această carte nu prezintă nicio schimbare în teologia adventistă." – Reuben Figuhr, *Adventist Review*, 24 aprilie 1958.

M.E. DeHaan, pastor în Michigan, a scris pentru *The King's Business* din martie 1858, o recenzie a cărții *Questions on Doctrine* supărat fiind pe declarațiile lui Barnhouse că adventiștii și-au schimbat poziția în legătură cu unele puncte. El argumenta că este dificil pentru evanghelici să îi îmbrățișeze pe adventiști, așa cum a sugerat Barnhouse.

> „Am fost asigurat în mod repetat de anumiți prieteni ai Adventiștilor de Ziua a Șaptea că ei au făcut câteva revizuiri drastice a poziției lor și și-au schimbat vederile pentru a se conforma cu creștinismul evanghelic." - DeHaan, *The King's Business*, martie 1858.

Studiind cu interes cartea despre care Martin și Barnhouse au spus că prezintă o poziție schimbată a Adventiștilor de Ziua a Șaptea (*Questions on Doctrine*), DeHaan a ajuns la concluzia că adventiștii au utilizat doar o terminologie schimbată și tehnica calului troian pentru a păcălii lumea evanghelică, cu alte cuvinte au prezentat aceleași erori, dar sub altă terminologie. Schimbările teologice propuse de QoD nu l-au impresionat pe DeHaan, însă au produs un cutremur puternic în adventism.

În vreme ce DeHaan stătea tare pe poziție încercând în continuare să defăimeze adventismul, Figuhr a fost de acord cu declarația lui, că nu ne-am schimbat teologia, fie pentru că nu era capabil, la fel ca DeHaan, să înțeleagă că deja o făcusem, fie pentru că avea alte interese. Documentul 3773.01 arată clar că trio-ul care a purtat discuțiile cu evanghelicii și a publicat cartea avea un plan cu totul special.

Ce spune manuscrisul pregătit pentru publicare și care ar fi trebuit să intre în cartea *Questions on Doctrine*?

„III. Judecata – Concluzia inevitabilă a conceptului Arminian

Învățătura noastră asupra subiectului judecății este, credem noi, pe deplin Scripturală, și reprezintă concluzia logică și inevitabilă a conceptului arminian. Noi suntem convinși, având această poziție, că fiecare dintre noi ca indivizi este răspunzător în fața lui Dumnezeu. Apostolul Pavel spune: «Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Fiindcă este scris: 'Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.' Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.» (Rom 14:10-12).

Păcatul lui Adam a implicat întreg neamul omenesc. «De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit» (Rom 5:12). Expresia «prin păcat moartea» arată cu claritate că el nu se referă la păcatele individuale actuale, ci la păcătoasă pe care am moștenit-o <u>păcatul originar</u> – natura copiii inocenți mor, pentru că «toți cu toții de la Adam. Chiar și 15:21). „Moarte a trecut asupra mor în Adam» (1 Corinteni lor" (Romani 5:12) prin păcatul orituturor oameni- ginar. Luther (Commentary on Romans, p. 81) expune bine această poziție când spune: «Păcatul originar este prin păcatul lui Adam. Noi purtăm acest păcat ca și copii ai săi și suntem vinovați din pricina lui, pentru că prin natura sa Adam de asemenea a transferat păcatul său la toți. După cum el însuși a devenit păcătos și rău prin acest păcat, tot așa el dă naștere unor păcătoși și făcători de rele, care sunt înclinați la tot răul și care se opun la ceea ce este bun.»

Dumnezeu s-a întrupat în Fiul Său pentru a-l întâlni pe om în nevoia sa și pentru a salva neamul de moarte veșnică. Hristos a locuit ca om între oameni și a murit în locul omului. Moartea substitutivă a Domnului nostru este inima evangheliei. Moartea Sa devine moartea noastră - «dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit.» (2 Corinteni 5:14). Scripturile descoperă că efectul harului gratuit este tot atât de vast precum a fost efectul păcatului originar."

Ceea ce este scris mai sus nu este totul, manuscrisul continuând pe aceiași linie pentru încă câteva paragrafe. Se poate observa cu ușurință că schimbarea pe care QoD a produs-o asupra felului în care adventiștii văd subiectul naturii lui Isus are rădăcini în concepția păcatului originar. Deși acest termen nu apare în carte, fiind eliminat la editare, el a stat la baza deviațiilor din teologia adventistă în anii care au urmat. Ce s-a făcut prin editare? Pasajele cu roșu au fost editate.

„III. Judecata – Concluzia inevitabilă a conceptului Arminian Neamul omenesc pierdut din cauza păcatului lui Adam

Învățătura noastră asupra subiectului judecății este, credem noi, pe deplin Scripturală, și reprezintă concluzia logică și inevitabilă a conceptului arminian libertății voinței. Noi suntem convinși, având această poziție, că fiecare dintre noi ca indivizi este răspunzător în fața lui Dumnezeu. Apostolul Pavel spune: «Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Fiindcă este scris: 'Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.' Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.» (Rom 14:10-12).

Păcatul lui Adam a implicat întreg neamul omenesc. «De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit» (Rom 5:12). Expresia «prin păcat moartea» arată cu claritate că el nu se referă la păcatele individuale actuale, ci la păcatul originar – natura pă-

cătoasă pe care am moș-nit-o, aceea pe care am moș-tenit-o cu toții de la Adam. Chiar și copiii inocenți mor, pentru că «toți mor în Adam» (1 Corinteni 15:21 2). „Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor” (Romani 5:12) prin păcatul originar din cauza păcatului lui Adam. Luther (Commentary on Romans, p. 81) expune bine această poziție când spune: «Păcatul originar este prin păcatul lui Adam. Noi purtăm acest păcat ca și copii ai săi și suntem vinovați din pricina lui, pentru că prin natura sa Adam de asemenea a trans-ferat păcatul său la toți. După cum el însuși a devenit păcătos și rău prin acest păcat, tot așa el dă naștere unor păcătoși și făcători de rele, care sunt înclinați la tot răul și care se opun la ceea ce este bun.»

Dumnezeu s-a întrupat în Fiul Său pentru a-l întâlni pe om în nevoia sa și pentru a salva neamul de moarte veșnică. Hristos a locuit ca om între oameni și a murit în locul omului. Moartea substitutivă a Domnului nostru este inima evangheliei. Moartea Sa devine moartea noastră - «dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit.» (2 Corinteni 5:14). Scripturile descoperă că efectul harului gratuit este tot atât de vast precum a fost efectul păcatului originar lui Adam.”

Ce s-ar fi întâmplat dacă această carte ar fi fost publicată folosindu-se manuscrisul plasat de Froom, Anderson și Read, fără a fi efectuate aceste corectări? Caracterul ei meschin, în unele afirmații, ar fi fost cu mult mai ușor zărit și poate că nu ar mai fi păcălit așa de ușor atât de mulți oameni. Martin, Barnhouse și mai apoi Kenneth Samples au avut dreptate – adventiștii și-au schimbat teologia. Figuhr, trio-ul și DeHaan greșesc lamentabil atunci când afirmă că QoD prezintă teologia adventistă neschimbată.

PSALMUL 51:5 - EXERCIȚIU EXEGETIC

„Iată că sunt născut în nelegiuire, şi în păcat m-a zămislit mama mea.”

Întrebare	Răspuns prin Exegeză	Răspuns prin eisegeză
1. Cine vorbește?	1. David	1. Toți oamenii
2. Despre cine vorbește?	2. Despre mama sa și el însuși	2. Toate mamele și toți oamenii
3.Despre ce act vorbește?	3. Zămislirea sa	3. Zămislirea tuturor oamenilor
4. Ce spune despre act?	4. A fost făcută în păcat	4. Este făcută în păcat întotdeauna
5. A cui a fost păcatul?	5. Al mamei sale	5. Toate mamele
6. Care a fost natura păcatului?	6. Nu ni se spune	6. Păcatul originar și vina
7. Care sunt posibilitățile?	7. Adulter, concubinaj, o mama rea, starea neamului	7. Păcatul originar și vina
8. Cine a fost mama lui?	8. Nu ni se spune	8. Nevasta lui Isai
9. A fost soție legitimă?	9. Nu ni se spune	9. Da, a fost
10. A fost o concubină?	10. Nu ni se spune	10. Nu, nu a fost
11. A fost adulteră?	11. Nu ni se spune	11. Nu, nu a fost
12. A fost legitimă legătura ei cu Isai?	12. Nu ni se spune	12. Da, a fost
13. Ce concluzie putem trage?	13. Orice de la punctul 7 ar fi posibil	13. Acestea dovedesc doctrina păcatului originar și vina
14. Care este diferența dintre exegeză și eisegeză?	14. Oricare din declarațiile de mai sus e un fapt	14. Oricare declarație de mai sus este o presupunere

Doctrina păcatului original nu este întâlnită în gândirea ebraică. Ea și-a făcut loc în creștinismul apostaziat prin părinții bisericii care au fost influențați de filozofie și nu de un studiu biblic serios. Întrebările de mai sus scot în evidență faptul că 1) această doctrină a fost dezvoltată pe baza unor concepte filozofice grecești, iar Psalmul 51:5 a fost folosit ca argument, 2) la înțelegerea Psalmului 51:5 s-au folosit presupuneri care să se armonizeze cu concepția păgână a dihotomiei trup-suflet. Observațiile acestea solicită teologilor, pastorilor și membrilor bisericii, să respingă această teorie. Deși apreciază această doctrină ca pe o mare descoperire a lui Augustin și a altora, ideea este un fals care este în opoziție directă cu învățătura despre posibilitatea desăvârșirii înainte de venirea Domnului Isus și trebuie respinsă. Adventiștii, datorită bagajului lor teologic, nu pot crede în același timp în păcatul original și în desăvârșirea deplină, decât dacă sunt adepții curentului „trupul sfânt”, o mișcare nebiblică despre care Ellen White a spus că nu are niciun adevăr.

Nr. 5, octombrie 2014

Zguduirea Adventismului

1888 MINNEAPOLIS

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său o foarte preţioasă solie prin fraţii Waggoner şi Jones. Această solie urmăreşte să aducă mai proeminent în faţa lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare şi însoţită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată.”

Mărturii pentru pastori, 91-92.